

6705

V SOKOL SYDNEY VĚSTNÍK

AUSTRALIA

Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica

Plně zařízený byt pro 4 osoby k pronájmu - 2 ložnice.

Krásné tatranské prostředí.

Možnost ubytování na krátkou anebo delší dobu od ŘÍJNA 2003.

Bližší informace prosím volejte Drahuše Cooper 0418 452 502

Kontakt na Slovensku Maria Collaková 421 903 206 263

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

HEALTH SPA TOURS / BROOKVALE TRAVEL

Spoil Yourself This Christmas

SILVESTER in BUDAPEŠŤ

BUDAPEŠŤ – PRAHA – VIEDEN

Český Krumlov – Bratislava

**VIANOCE – SILVESTER –
SPA – OPERA (Optional)**

Depart 25.12.2005

The Magical Christmas Tours.

**Enjoy the performance of Die Fledermaus in Prague Opera,
Welcome the New Year with the Spectacular all night celebration,
Dip into Thermal pool and relax in the Spa
Discover Eastern Europe in Style**

**18 – Day Luxury Escorted Tour
Value Plus: \$6,450.-**

Includes:

**Airfare, 4 star centrally located luxury hotels,
New Year's Eve Gala dinner with entertainment,
Most meals, comprehensive sightseeing tours
4 spa treatments, and much more...**

**For details please call Eva:
Health Spa Tours / Brookvale Travel
(02) 9449 1786
www.healthspatours.com.au
Lic. No. 2TA000118**

KRAJANSKÁ FIRMA AUTO OPRAVÁŘŮ VÁM ODBORNĚ ODHADNE CENU OPRAVY.

ROVNĚŽ ZAŘÍDÍ VEŠKERÝ STYK PO VYPLNĚNÍ NUTNÝCH FORMULÁŘŮ S
POJIŠŤOVNOU.

POUŽÍVÁME NEJNOVĚJŠÍ METODY OPRAV S MODERNÍM ZAŘÍZENÍM.

INCORPORATED IN N.S.W.

GOULBURN WINE BEER & SPIRITS SUPPLY PTY LTD

Wholesale Wine & Spirits Merchants

9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, N.S.W. 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

* **WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS** *

• BŘEZŇAK & ZLATOPRAMEN	• JELÍNEK BOROVIČKA
• KARLOVARSKÁ BECHEROVKA	• JELÍNEK FERNET
• TUZEMSKÝ RUM	• STARÁ MYSLIVECKÁ
• JELÍNEK SLIVOVICE	• PRADEJ
• JELÍNEK GRIOTKA	• KIRSCH
• KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ	• JAKA MARUS

* **WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE** *

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVAZU SVĚTOVÉHO SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 6
Ročník LIII
Prosinec 2005

Number 6
Volume LIII
December 2005

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

Print Post Approved PP 239732-00003

THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617

VÁNOCE, VÁNOCE PŘICHÁZEJÍ...

OBSAH

<i>Slovo starosty a pokladníka</i>	6
<i>Vánoce, vánoce přicházejí</i>	7
<i>Ohlasy čtenářů</i>	8
<i>Rozhovor s velvyslancem ČR v Austrálii</i>	10
<i>Nohejbalový a volejbalový turnaj</i>	11
<i>Žalov</i>	12
<i>Listopad 1989</i>	13
<i>O sletech a spartakiádách</i>	14
<i>Samet 1989 v Praze</i>	16
<i>Young lives and innocence lost</i>	19
<i>Zasunutá vzpomínka</i>	20
<i>V roce 1938 nebylo proti nám jen Německo</i>	20
<i>Krásy a taje České republiky</i>	23
<i>Humor</i>	25
<i>Cestování ze Zlína do Sydney</i>	26
<i>Perly a perličky</i>	27
<i>Šlépějemi dějin</i>	31
<i>Olympijské hry</i>	33
<i>Československé dějiny</i>	34
<i>Kolem Bílé hory</i>	36
<i>Nejmenší pivovar-nejsilnější pivo</i>	38
<i>Karel Čapek</i>	38
<i>Na sudetoněmeckou notečku</i>	40
<i>Trestanecká kolonie</i>	42
<i>Čeština v zahraničí</i>	44
<i>Z tajů krás české řeči</i>	45

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhražujeme si právo
články upravit.

Telefon redakce:

02 9528 7928

Email:

contact@sokolsydney.com

Věstník se též nachází na

internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

4.1.2006

(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Pomalu končí další rok sokolského života. Blíží se každoroční Mikulášská dětská nadílka a samozřejmě vánoce. Jsem rád, že mohu na závěr roku říci, že se nám v tomto roce dařilo lépe. Společenské a sportovní akce byly lépe organisované a tím i finančně výnosnější. Obnovili jsme po několikaleté přestávce tradiční střetnutí nohejbalistů a volejbalistů Sydney a Melbourne. Naše finanční situace se zlepšuje oproti minulému roku a vzhledem k tomu, že nejnútnejší a nejdražší opravy jsou za námi, věřím, že se naše situace bude do budoucna nadále zlepšovat. Do příštího roku plánujeme další rozšíření a zlepšení služeb pro naše členy a všechny návštěvníky.

Na závěr bych rád poděkoval všem členům výboru za celoroční obětavou práci a také všem kteří se podíleli na zajišťování společenských a sportovních akcí.

Šťastné a veselé vánoce a vše nejlepší do nového roku 2006 Vám všem přeje

Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Dary a předplatné na Věstník celkem \$365; fond na údržbu Národního domu \$65. Podstatné snížení od předešlého období. Děkujeme všem vytrvalcům.

Členské příspěvky \$25 (od jedné nové členky). Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2006 JSOU SPLATNÉ DO 31/1/2006**. 55 členů nemá zaplacené příspěvky na rok 2005.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2006.

Vydání: mimořádné bylo \$2,727 hlavně za opravy a zlepšení osvětlení haly a instalaci ochranných mřížek.

Sportovní weekend 22-23/10/2005 byl finančně i společensky velice vydařený.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.9.2005 do 31.10.2005:

Vohralík F&V	40	Frnková O	50	Šindler P Dr	15
Halaska J	30	Dvorský J	50	Karpišek A	25
Siegl D	20	Šmol P&H	25	Bureš O	20
Hrabica F	50	Martínek Z	30	Zapletal A	25
Waldman J	50				

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: M Moravec, P O Box 19, CROYDON PARK NSW 2133.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky budou přiloženy k příštím Věstníkům.

Miroslav Moravec

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30-16.30 hod. vždy v sobotu: 3. a 17. prosince.

Volejte Jane 0438 014 125

+++++

České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.

+++++

!JIŽ JE ČAS K ZAPLACENÍ ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ \$25!

Vánoce, vánoce přicházejí zpívejme přátelé, Po roce vánoce, vánoce přicházejí, šťastné a veselé!

Sestry a bratři, naši vážení čtenáři,

Otevíráte poslední letošní číslo Věstníku Sokola Sydney, ročníku LIII, přichází tedy čas rozloučit se s rokem 2005 a vykročit směle do nového roku. Ten nový rok – 2006 – bude rokem sletovým. V Praze na Strahově se po šesti letech opět sejdou sokolové z celého světa aby si společně zacvičili na XIV. všesokolském sletě. Z Austrálie se chystají členové Canberské pobočky naší sydneyjské jednoty, zejména díky úsilí naší župní náčelnice Zory Kašpárkové. Zde v Sydney několik sester a bratrů se chce do Prahy vypravit a na slet se podívat. S nacvičováním je to však horší.

Ten rok se kterým se loučíme vlastně nebyl moc pěkný. Přírodní katastrofy, tsunami, hurikány, povodně, zemětřesení a k tomu útoky teroristů. Ani Austrálie, ani česká republika nebyly postiženy přímo, ale řada lidí zahynula jako turisté na dovolené. První Čech se stal obětí islámských teroristů při útoku na Šarm al Šejch v Egyptě, čtyři Australané zahynuli na Bali, další při útoku na metro v Londýně. Mnoho zahynulo při tsunami na pobřežích Indického oceánu a devět Australanů zahynulo v tragické nehodě, když pomáhali obětem tsunami v Indonézii. Je to podivný svět a byl to podivný rok.

U nás ve Frenchs Forest, kde stojí naše sokolovna, se mnoho změnilo k lepšímu. Výbor Sokola Sydney se snaží vylepšit podmínky pro sportování, renovovaná podlaha se leskne jako nová. Byl vybudován nový prostor pro skladování a vyměněny byly dveře nouzových východů. To vše nám pomohl uskutečnit bratr Jan Zelený svým šlechetným odkazem Sokolu ve své poslední vůli, částkou AUD 25,000. Myslíme si, že by sám měl radost jak ta naše sokolovna zkrásněla. A druhá dobrá zpráva je, že se nám do sokolovny vrací mládí, nová generace, dnes ještě drobotina, děti dětí těch, kteří přišli do Austrálie po únoru, ale i v roce 1968. Za to patří dík naší sestře Jane Novákové-Soepono. Jane má velmi pevné zásady a motivaci, umí jít za svým cílem a to už je velká záruka úspěchu a budeme ji jistě všichni nejen držet palce, ale i tu a tam pomáhat v novém roce 2006!

Za sydneyjské sokoly i sokolky a za redakci Věstníku přejeme všem sokolům v Čechách, na Slovensku i v zahraničí radostné svátky vánoční, hojnost dárků a do nového roku štěstí, dobrého zdraví a spokojenosti, hodně radosti v sokolování i radostí v rodinném životě – v tom doufejme klidnějším roce 2006. Činovníkům ČOS, našemu novému starostovi a předsednictvu, náčelnictvu a všem cvičencům pak, aby se jim dobře vydařil XIV. všesokolský slet. Svá přání posíláme také českým diplomatům, velvyslanci České republiky v Austrálii Dr. Karlu Pažourkovi a generálnímu konzulovi ing. Jaroslavu Dolečkovi s díkem za obětavou spolupráci i těm, kteří tu byli před nimi Dr. J. Moserové, ing. J. Suchánkovi, ing. J. Sládkovi a Dr. I. Záleskému, kteří zde položili pevné základy ve vztahu české krajské komunity s představiteli České republiky.

Své další pozdravy a přání posíláme svým kolegům vydavatelům sokolských časopisů po celém světě – redaktorům časopisu ČOS, SOKOL – vydavatelům American SOKOL – vydavatelům zpravodaje SOKOL de PARIS – vydavatelům věstníku sokolské župy kanadské, KANADSKÝ SOKOL – vydavatelům župních zpráv, SOKOLSKÁ ŽUPA ŠVÝCARSKÁ – vydavatelům SOKOLA MÜNCHEN a tady u nás v Austrálii vydavatelům melbournského KVARTU – a vydavatelům krajských časopisů, VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY – a manželům Janečkovým – KANADSKÉ LISTY. Dále pak posíláme svá přání vydavatelům časopisů pro krajany v zahraničí, vydávaných v Čechách. Redakčnímu týmu Evy Střížovské – časopisu ČESKÝ DIALOG a redakci časopisu ČESKÉ LISTY. Přejeme vám, aby se vám práce dařila jakož i hodně energie do další záslužné práce. A všeho dobrého přejeme vydavatelům krajských časopisů, tady v Austrálii: BESEDY v Canbeře, KLOKANA v Perthu, NA SLOVÍČKO v Brisbane, KRAJANSKÝCH LISTŮ v Adelaide a KATOLICKÝM LISTŮM a NOVINÁM v Sydney. Na závěr přejeme šťastné Vánoce a vše nejlepší, dobré zdraví, úspěchy a prosperitu v novém roce sokolům v Melbourne, v Canbeře a členům naší jednoty, kteří nejsou v Sydney, sestře Alence Jiráskové v Anglii a bratru Stanislavu Bertonovi v Queenslandu a sestře a bratru Andresovým v Boubíně na Sněžných horách.

Redakce Věstníku.

 V tomto prosincovém čísle Věstníku popřejme těm, kteří se narodili v prosinci a ledňáčkám a ledňáčkům!
 Začneme ale ještě jedním listopadačkem, 5.11. oslavil své „kulaté“ bratr **Mirek Túma**, který je jedním ze zakládajících členů Sokola Sydney. Kolik oslavil vám neprozradíme, jen vám povíme, že do naší jednoty vstoupil v pětadvaceti letech. Jeho jméno jsme našli na jednom z nejstarších dokumentů Sokola Sydney – seznamu členů nové jednoty, kteří zaplatili příspěvky. Mirku, přejeme ti dobré zdraví a hodně, hodně dalších let!
Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestrám, které oslaví své kulaté nebo půlkulaté narozeniny v prosinci a lednu: 17.12. **Janě Andresové**, která se na Boubíně (Bowbeaně) už pilně připravuje na slet příští rok v Praze, 19.12. naši dlouholeté náčelnici, brněnské rodačky **Ivě Maškové**, 26.12. **Miroslavě E. Jelínkové**, kterou přinesla vrána pod stromček Miruš a Jirkovi Jelínkovým, 13.1. **Marii Rex**, rodačky z Plané nad Lužnicí, 19. 1. **Jarmile Murray**, rodačky z Piešťan a 20.1. **MUDr. Aldě Mináčové**.
A vše nejlepší našim bratrům, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v prosinci: 3.12. **Richardu Břicháčkovi**, který se narodil v Praze, 18.12. **Jaroslavu Sokolovi** a 27.12. **Karlu Slavíkovi**, a těm, kteří je oslaví v lednu 2006, 6.1. bratru **Pavlu Štěpánkovi**, narozenému v Novém Jičíně a 18.1. **Ivanu Kennedy**.
 A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 12.12. sestře **Dáše Čtvrtečkové**, rodačky z Ostravy a 13.12. našemu hospodáři a licensee officeru bratru **Jendovi Jelínkovi**.

Ohlasy čtenářů

Milí Sokolové!
 Dovoluji si zaslati šek na 50 dolarů coby předplatné na dva roky Věstníku. Kdybych to nedožil, tak by mě to tuze „mrzelo“. – Věstník se dobře čte, není třeba lupy ani dalekohledu. Máte správnou linii. Doufám, že vydržíte s dechem. Bořek by mohl ty krásy české řeči ještě vylepšit, kdyby vypracoval a zavedl obojetné y-i.
 Se sokolským NAZDAR František Hrabica Nth Wollongong.
 P.S.: Doufám, že jsem nic nevynechal ani nepřidal, jak požadujete.

Milí Sokolové,
 Přikládáme dar na Věstník. Přišel nám do ruky při Eurofestu a kvalita článků nás velmi mile překvapila. Jen tak dál!
 S pozdravem NAZDAR P&H Šmolovi Elizabeth Bay NSW

Milý p. Moravec,
 Děkuji za posílání Věstníku, který vždy s potěšením čtu. Přikládám šek na 30.
 S pozdravem J. Halašková Sydney

Vážený pane Moravec,
 Přikládám šek na \$50.00, což je na Věstník 2006 a dar na údržbu budov. Je velmi hezké, že se stále najdou obětaví lidé, kteří pracují a Sokol udržují.
 S přáním všeho nejlepšího J. Waldman Mt Pritchard NSW

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
 PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
 LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
 VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
 nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

Sokol Sydney Vás zve na

Mikulášskou nadílku

v neděli, 4/12/2005

od 14:00 do 16:30

Jídlo a zákusky již od 13:00 hodin.

Vstupné dobrovolné

Reservace nejpozději do čtvrtka, 1/12/2005 na

02 9807 4468 - Jarda Krejčík

02 9981 4765 - Petr Čermák

Australský ministr zahraničí Alexander Downer navštívil Prahu.

Rozhovor s velvyslancem České republiky v Austrálii ing. Karlem Pažourkem.

Pan velvyslanec poskytl naší redakci rozhovor 30. září po svém návratu z Prahy, kde byl přítomen při jednáních australského ministra zahraničí pana Downera, který byl v Praze ve dnech 14. a 15. září tohoto roku.

„Byla to vlastně historická událost, protože to byla vůbec první návštěva australského ministra zahraničí v České republice“, řekl pan velvyslanec ing. Karel Pažourek v úvodu rozhovoru. Ministr zahraničních věcí a obchodu, pan Downer, se v průběhu svého pobytu setkal s ministrem zahraničních věcí České republiky, panem Cyrilem Svobodou, pak měl oběd s ministrem obrany, JUDr. Karlem Kůhnem a dále pak měl rozhovor s předsedou parlamentu panem Zavadilem. Dále byl hostem primátora hlavního města Prahy Pavla Böhma a Prague Society for International Co-operation a v závěru svého pobytu poskytl interview redaktoru denníku Mladá fronta Michalu Mocovi.

Předmětem jednání ministrů zahraničních věcí byla zejména současná vízová nereciprocita. Občan české republiky musí podat žádost, zatímco občanům 33 zemí je vízum vyřizováno elektronicky při objednání letenky. Navíc od občanů České republiky jsou zpravidla vyžadovány doplňující údaje. Dále byla projednávána možnost zavedení tzv. working holidays na dobu jednoho roku, což by umožnilo občanům ČR pracovat jeden rok v Austrálii a reciprocně australským občanům pracovat v České republice. Dalším předmětem bylo sociální zabezpečení, zejména ve vztahu k vyplácení penze australským občanům, kteří žijí v Čechách déle než 6 měsíců.

Hlavní otázkou při jednání Alexandera Downera s českým ministrem obrany byla vzájemná bezpečnostní spolupráce. Pana Downera také zajímala práce a zkušenosti českých jednotek na Středním východě, protichemické jednotky v Iráku a rekonstrukčního týmu v Afganistánu.

Při pobytu pana Downera se řešily i otázky obchodní spolupráce. Při pohoštění pořádaném Prague Society for International Co-operation byl předveden zajímavý australský produkt Cochlear Bionic Ear plugs.

Předmětem rozhovorů byla samozřejmě i otázka znovuotevření australské ambasády v Praze, která byla uzavřena v roce 1992. Česká vláda by uvítala znovuotevření a stejně tak čeští občané, kteří si musí vyřizovat vízové formality ve Vídni v sousedním Rakousku. Pan Downer k tomu sdělil, že v současné době takové znovuotevření není možné, protože nejsou k dispozici potřebné fondy.

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

**All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199**

**Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

!JIŽ JE ČAS K ZAPLACENÍ ČLENSKÝCH PŘÍSPĚVKŮ \$25!

NOHEJBALOVÝ A VOLEJBALOVÝ TURNAJ 2005 *Jarda Krejčík*

Ve dnech 22-23/10 se po několika letech znovu konalo v sokolovně pravidelné zápolení nohejbalistů a volejbalistů ze Sydney a Melbourne. V sobotu se hrál nohejbal za účasti 7 týmů. Z toho dva týmy z Melbourne a jeden z Country klubu. Sokolský tým vyhrál finální utkání a tak navrátil pohár zpět do sokolovny.

Tým hrál ve složení (na fotografii zprava) Pavel Ott, Karel Jeníček a Jarda Krejčík. Večer se konalo tradiční posezení při kytarách. Oblíbená česká jídla a dorty byly k dispozici po celou dobu turnaje. V neděli následoval volejbal za účasti 4 týmů. Na závěr zvítězil domácí tým Sokola, který plně využil výhody domácího prostředí. Tým hrál ve složení Marta Nováková (vpředu; ostatní zprava), Rosta Zachariáš, Maruš Machová, Tomáš Pokorný, Jarda Procházka a Pavel Koláček.

Díky sponzorům turnaje jako restaurace "Prague", "Doma" a firmy J.Blažek z Čech čekala na vítěze hodnotná cena v podobě večeře v restauraci "Prague". Je velice důležité aby se toto pravidelné sportovní zápolení udrželo i do budoucna. Děkuji všem soutěžícím, divákům a sponzorům za podporu této akce.

Žalov.

Ve středu 9. listopadu se přišli rozloučit přátelé a známí s bratrem Vladimírem Řezníčkem. Mezi nimi byli i sokolové ze Sydney, kteří přiletěli na Tasmánii říci své poslední „Nazdar“. Bratr **Vladimír Řezníček** se narodil 25.6.1943 v Praze, vyučil se optikem a po sovětské invazi v roce 1968 odešel do Jižní Afriky. Do Austrálie přijel roku 1977 a už v dubnu se stal členem Sokola. Chodil pravidelně cvičit a při cvičení pomáhal dávat záchranu – na kladině cvičila Jarka, nějak ztratila balanc a Vladimír ji pohotově zadržel před pádem. Dopadlo to vše dobře a zanedlouho byla svatba. V roce 1983 se manželé Řezníčkovi odstěhovali na Tasmánii. Vladimír tam měl velmi dobrou práci na stavbě dálkového potrubí. Od roku 1995 si otevřeli svůj vlastní business – rámování obrazů. Vláda byl vášnivý čtenář a měl rád hudbu, zejména jazz. Zesnul v neděli 5. listopadu, bylo mu jen 62 roků.

Poslední sbohem *Eva Strážovská Český dialog*

Tři měsíce po svých stých narozeninách zemřel neúnavný bojovník za spravedlnost Jaroslav Anděl. Náš časopis o něm již psal mnohokrát, snad alespoň připomínka, že až do svého konce neustával v pomoci obětem komunismu, což činil v kriminále, kam ho bolševici zavřeli, v exilu i po "sametu" v Československu a následně v ČR. Vystupoval odvážně na veřejných shromážděních, kde měl možnost pronést své nekompromisní (vzhledem ke komunistickým zločinům) názory a nutno říci, že jeho hlas zněl silně a jasně až do posledních dní (zúčastnil se aktivně ještě pár dní před svou smrtí protikomunistického shromáždění na Václavském náměstí). Bohužel, lidé, jimž byl jeho bojovný hlas určen jsou hluchí... Snad bude JUDr. Ing. Jaroslav Anděl alespoň dobrým vzorem pro své mladší následovníky.

Krajané v australské Canbeře se v červenci rozloučili hned se dvěma členy českého spolku a milými přáteli. S Jiřím Kačerem, bývalým hercem Národního divadla a divadla ABC a s Richardem Tauschkem, dlouholetým redaktorem časopisu Beseda.

Jiřího Kačera jako nadšeného mladého herce zasáhly události kolem komunistického puče v roce 1948 v pražském Divadle ABC, odkud se přemístil na druhý konec zeměkoule. Dobře věděl, že by v Československu při své temperamentní povaze a protikomunistickým názorům mohl čekat tak jenom vězení či uranové doły. Ještě předtím však stihl fascinovat diváky v Národním divadle v roli slavné shakespearovské tragédie. Po padesáti pěti letech mu v Sydney krajané spolu s Australany uspořádali milé překvapení: Pozvali ho jako čestného hosta na premiéru tohoto představení do sydneyjské opery a připomenuli přítomným jeho herectví. V Austrálii se Jiří Kačer věnoval divadlu jenom ochotnický, nicméně Československé ochotnické divadlo sehrálo v Austrálii velikou kulturní a vlasteneckou roli. Přestože se Jiří musel vzdát perspektivní herecké kariéry, nezatrpkl. Potkala jsem jej jako srdečného - i ve svých letech - velmi pohledného muže, který měl rád legraci a své přátele. Vyměňovali jsme si dopisy a on přispíval svými pěknými články i do časopisu Beseda, jehož redaktor Richard Tauschek je tím, který opustil řady svých krajanů záhy po Jiřím Kačerovi...

Richard byl důležitý muž, který pomáhal s výstavbou hlavního města Austrálie! Jako zeměměřič a projektant je podepsán pod všemi důležitými částmi nového města vybudovaného napůl cesty mezi Sydney a Melbourne, včetně originální architektonické stavby Parlamentu.

Léta pak v důchodu redigoval měsíčník Beseda.

Na oba pány mám i já hezkou osobní vzpomínku a je mi líto jejich odchodu...

LISTOPAD 1989

Uplynulo již šestnáct dlouhých let od chvíle, kde se naše republika, tehdy ještě Československo, vyprostila z železného sevření Kremlu. Způsob toho vyproštění zůstává stále utajen i lidé doma i my zde venku se jen dohadujeme o tom, co se tehdy skutečně událo a jak vlastně probíhaly ony první dny a týdny svobody.

Naskýtá se však srovnání ke způsobu vymanění se naší země z objetí Rakouska v roce 1918. K tomu došlo po pokořování trvajícím několik století, ale způsob našeho konečného osvobození jako samostatné republiky nebyl utajován tehdejšími osvoboditeli a byl uvítán celým národem kromě německé menšiny. Nebyl vázán žádnými tajnými dohodami s utlačovateli a byl živelným projevem národní vůle naprosté většiny obyvatel nově vzniklého státu, i když snad tehdy Slovensko si ještě potom pár let protíralo maďarskými vládci oslepené oči.

Snad bychom mohli srovnat oněch prvních šestnáct let první republiky s posledními šestnácti léty trvání od bolševiků vydobyté svobody. V roce 1934 byla Československá republika vzkvétajícím státem ve Střední Evropě, hospodářsky prosperujícím celkem, baštou demokratických svobod uprostřed fašizujících sousedů a místem, kde od roku 1918 český národ dovedl vydat nejvzácnější plody svého kulturního úsilí. Byla ovšem vedena a spravována vzdělanými a zkušenými lidmi, a to i přes veškeré vnitropolitické potíže a domácí šarvátky, i přes pokusy krajní levice i krajní pravice narušovat klidný chod demokratického státu. V polovině třicátých let, viděno očima nynějšího století, byla naše svobodná a nezávislá země chloubou Čechů i rozumných Slováků. Nebýt Hitlerova nástupu k teroru, mohla asi naše svobodná a vzkvétající země přežít oněch padesát let dalšího vzestupu, která si tolik přál prezident Masaryk, pochodeň demokratického rozvoje státu. Žel, nebylo nám toho dopráno a republika nakonec podlehla okolním teroristům za vydatného přispění našich tehdejších „spojenců“.

Dnešní vývoj v České republice nelze dobře srovnávat s poměry prvorepublikánskými. Dosavadní vývoj státu Čechů ukazuje, že zatímco za komunistů silně narušené hospodářství lze uvést do jakéhos takéhos pořádku, morální devastace občanů donedávna podrobených bolševickým praktikám trvá a pravděpodobně potrvá po delší dobu, dokud neodpadnou dvě či tři generace postižených obětí komunistického klamu. Komunisté nebyli odstraněni z veřejného života, majetek komunistické strany zůstal prakticky nedotčen, komunistický právní řád je uchováván a bývalá strana násilníků se těší demokratickým svobodám, které ona sama hodlá zničit. Pravda, mezi nynějšími komunisty v republice již není silná vrstva mladých lidí a komunisté jakoby se byli stali smetištěm starých zatvrzelých zastánců bolševické éry demagogů, výskyt komunistů v českém parlamentu není v Evropě ojedinělým zjevem - leč nadšenci, a zejména mladí nadšenci z listopadu 1989, se cítí podvedeni, a to podvedeni právě těmi jimž zprvu tak nadšeně důvěřovali a v něž skládali naděje na čistou budoucnost republiky v postkomunismu. Bude asi těžko svalit vinu za tento nepředvídaný vývoj na hlavy těch, kdo českou obrodu zrazovali a nakonec i zradili, ale nelze se ubránit náhledu, že hrdina českého obrození a jeho tehdejší chartističtí přátelé ponese hlavní vinu na neočištění veřejného života republiky v době, kdy k takové očistě mělo dojít.

A my, zahraniční Češi? Tak jako lidé doma, i my jsme v průběhu oněch listopadových a polistopadových událostí věřili v důkladnou a ráznou očistu své země. I když jsme poměrně brzy začínali pozorovat, že nejsme doma nijak vítáni, že noví vládci republiky dávají přednost fešákům, kteří kdysi ničili demokratické svobody - a zde je zajímavým příkladem někdejší skalní bolševik Pelikán Václavem Havlem vyznamenaný, a mnoho dalších podobných veličin - i přesto jsme po celou dobu vcelku nové republice nadržovali a neblahý vývoj doma omlouvali. Exulanti z roku 1948 byli postkomunistickými mocipány definitivně odsunuti na vedlejší a zrezivělé koleje nevládnutí...

Přes všechno ono roztrpčení se my zde - zde mimo republiku a tedy také zde v Austrálii - nemůžeme nestavět na stranu dalšího poklidného vývoje České republiky v rámci Spojené Evropy a nepřát, i přes všechny výhrady, našim doma zdar v jejích dalších zápasech o konečné ozdravení a šťastnou budoucnost naší společné země, naší společné vlasti.

Redakce Věstníku

Nedostatky v přípravě stály na podzim 1954 místo předsedu SVTVS generál plukovníka Františka Jandu. Do čela této instituce, která byla za přípravu spartakiády odpovědná, se dostal dosavadní náměstek Václav Pleskot. Od politbyra to byl dobrý tah: tehdy devětadvacetiletý Pleskot byl inteligentní, charismatický, ambiciózní a navíc bývalý sokol. "Prosadil jsem, aby se na organizaci spartakiády více podíleli staří sokolové a aby celá akce dostala celonárodní charakter," vzpomínal Pleskot v březnu 2001. Dokumenty tuto změnu potvrzují. V polovině prosince byl politbyru předložen ke schválení seznam osob, které chtěli organizátoři na spartakiádu pozvat. Stenograf zachytil diskusi nad návrhem, v níž Václav Kopecký prohlásil: "polit. velmi důležité dát Spartakiádě vlasteneckonárodní ráz - tradice z r. 1938 - pozvat daleko víc lidí ze zahraničí - ve spojení se Slovanským výborem Sokol z USA a Kanady..." Kopecký ostatní členy politbyra zřejmě přesvědčil, protože do usnesení přibýlo pozvání "zahraničních Sokolů a krajanů z USA, Kanady, Argentiny, Rakouska, Jugoslávie a dalších západních zemí".

Proti imperialistickým rozvědkám

Zatímco štáb spartakiády plánoval dopravu, ubytování a stravování statisíců lidí a cvičenci s větším či menším elánem nacvičovali, připravovalo se ve skrytu také ministerstvo vnitra. Již 17. prosince 1954 byl zřízen hlavní štáb, který měl koordinovat všechny úkoly spojené se spartakiádou. "Podle zjištěných signálů budou se agentury imperialistických rozvědek i domácí reakce snažit provokacemi, diversemi a jinými nepřátelskými činy narušit průběh oslav," stojí v tajném rozkazu ministra vnitra Rudolfa Baráka z 9. dubna 1955. Náčelníci všech operativních správ dostali za úkol "získat agenturu z řad cvičenců a funkcionářů", "zajistit v ubytovacích podnicích agenturní obsazení zahraničních hostů z kapitalistických států" a "provádět stále likvidaci zjištěných protistátních skupin a zavést ihned aktivní vyšetřování zatčených osob". Další rozkaz z 18. června vyhlášoval na spartakiádní dny stoprocentní pohotovost všech příslušníků operativních správ. Nad pořádkem mělo během spartakiády jen v Praze bdít 3 445 příslušníků Veřejné bezpečnosti, další stovky byly mobilizovány na příjezdových trasách. Tyto přípravy se zřejmě neminuly účinkem, protože neexistuje žádný doklad, že by během spartakiády došlo k nějakému protikomunistickému vystoupení.

Spartakiádu zahájilo 23. června vztyčení československé a sovětské vlajky a obě hymny. Dříve sletovému stadionu teď vévodilo heslo "Připraven k práci a obraně vlasti". Ve skladbách žactva a dorostu, které probíhaly po tři dny, byla sokolská tradice poměrně zachována, přestože sestavy obsahovaly mnohé budovatelské motivy (malé děti cvičily s krychlemi, učňovská mládež zase vytvářela obrazce ozubených kol). Vrchol militantnosti naopak představovaly dny svazarmu a ozbrojených sil, které spartakiádu uzavíraly. Svazarmovci nejprve vytvořili obrovskou pěticipou hvězdu, pak přelézali překážky v plynových maskách, následovalo cvičení s puškami a program zakončil parašutistický výsadek. Den ozbrojených sil zahájili esenbáci, kteří napochodovali na stadion v uniformách za doprovodu těchto veršů: "Před námi hrdina a jeho čistý štít - / sovětské země bezpečnostní sbor; / jak Felix Dzeržinský chcem nepřitele bít / a jeho ČEKA zůstane náš vzor!" Své hodinové vystoupení, v němž cvičili také se samopaly, zakončili sborově zpívaným refrénem "Nad husitskou Prahou po staletí příští Stalinova socha bude stát". Nástup vojáků byl ještě impozantnější: na stadion vjely tanky doprovázené verši Karla Šiktance a Josefa Kainara. Vojáci cvičili nejprve s dětmi, dále s kládami, na bradlech a na závěr v polních uniformách s puškami a bodáky.

Dobový tisk zaplňovaly lyrické výlevy plné "urostlých a krásných dívek", "nadšeného přívalu mladosti" či slz, které se derou do oka "nad monumentální krásou masových cvičení." "Ale což toto není obraz socialismu, což toto není chrám lidské myšlenky, což toto není triumf humanismu?" tázal se řečnický v Literárních novinách kritik Sergej Machonin. Spisovatel J. V. Pleva - autor dobové povinné četby Malý Bobeš - si zase v Rudém právu povšiml, že "pražské ulice jsou plny urostlých, statných dobře živých dětí", zatímco "dětství nás proletářů z vesnice bylo zakřiknuté, nesmělé, plné bázlivosti, ostychu a věčně nenasycené, hladové...". Stranou nezůstávali ani hosté z ciziny: "Bože, nalezl jsem zemi s lidmi tak dobře živými, plnými radosti, s nadšením cvičícími na spartakiádě," svěřil se francouzský malíř Fernand Leger

Československému rozhlasu. Doboví propagandisté se neubránili ani srovnání se sokolskými slety. "To nebyl žádný slet v jiné podobě. To byl zcela nový druh velkolepé demonstrace: před očima světa vystoupil na strahovský stadion, na tribuny, do pražských ulic sám lid, aby řekl, co má rád, co umí, a kam míří," psal v Literárních novinách spisovatel Norbert Frýd.

Reakce exilových publicistů svědčí o tom, že je nepochybný úspěch první spartakiády poněkud zaskočil. Týdeník Čechoslovák, vydávaný v Londýně Josefem Jostenem, v červnu informoval, že do Montrealu se slétají američti a kanadští sokoli, "aby odpověděli na komunistickou 'spartakiádu' pořádanou v téže době v Praze". O tomto sletu se již čtenáři nic nedozvěděli a o pět týdnů později se mohli pod velkou fotografií ze spartakiády dočíst, že "na Strahově se opakuje obraz sletu z r. 1948 a i sletů předválečných! Nikdy jsme nenapsali, že se Spartakiáda zhroutí. Ten, kdo žije se svým národem i v exilu, čerpá z tohoto obrazu toto jediné správné poselství: Sokolství v krvi našeho lidu přežívá i krutost sedmiletého cizáckého náporu!" (podepsáno šifrou R. S.) Československý přehled viděl v srpnu spartakiádu takto: "Přes pozůstatky tradičních sokolských disciplín se přelila invaze orientálního cirkusu, parád známých i československým divákům z filmů sovětských velecircusů na Rudém náměstí i jinde po vlastech ruských..." Ve stejné době psal bulletin Svobodná Evropa, že "režim Sokol potlačil, ale s jeho tradicí marně zápasí. Nezbylo mu proto než ukrást - podle známého komunistického receptu - cizí myšlenku a zkoušet ji přebarvit na červenou."

Spokojeni byli všichni

Byla spartakiáda opravdu jen cizí myšlenkou přebarvenou na červenou? Taková odpověď by s odstupem padesáti let byla příliš laciná. Nelze nevidět, že původní sokolské hnutí i komunistická tělovýchova, která nacházela své vyjádření na spartakiádách, obsahují řadu shodných rysů, a to nejen v technice masových vystoupení. "Sokolství je v podstatě okopírované německé turnerství," říká historik František Kolář. "Podobná hnutí vznikla v 19. století v řadě evropských zemí a jejich prvořadým cílem vždy bylo zvyšování tělesné zdatnosti mladých mužů, aby byli dobře využitelní v armádě."

O zpolitizování Sokola nemůže být pochyb. Za Rakouska vytvářel Sokol virtuální českou armádu, jejíž příslušníci se dobře osvědčili v legiích i během převratu a obsazování území v roce 1918. Za první republiky šlo o největší spolek, který podporoval politiku Hradu. Sokolské slety měly vždy charakter demonstrace síly, což se zvlášť ukázalo na sletu v roce 1938, kdy 29 tisíc mužů cvičilo najednou skladbu "Přísaha republiky". Také vojáky neposlali na Strahov teprve komunisti - za první republiky se na sletech armáda podílela zcela běžně, a v roce 1938 cvičili dokonce nejen českoslovenští vojáci, ale také vojska spřátelených malodohodových států Rumunska a Jugoslávie. Dokonce i emfatické líčení spartakiádního dění mohlo ve čtenářích novin vyvolávat pocit dějá vu. Věty plné adjektiv nadšení pravidelně provázely už sokolské slety.

Komunistický režim dokázal při organizaci spartakiád velmi zručně využít jednu významnou českou národní tradici. Nemusel ji ani příliš měnit: kolektivismus, masovost, militarismus a politizaci najdeme již v Sokole. O tom, že změny byly subtilní a necvičenému oku špatně rozpoznatelné, svědčí účast mnoha sokolů, kteří nezaregistrovali, že se stali aktéry gigantické propagandistické akce systému, který zas tak příliš v lásce neměli.

První spartakiáda úspěšně proběhla a spokojeni mohli být všichni. Václav Pleskot dostal Řád práce a zahájil svou hvězdnou kariéru ve strukturách režimu. Komunistické vedení mohlo světu demonstrovat, že se těší podpoře všeho "pracujícího lidu". V roce 1955 byl položen základ magického představení, kterým si pak každých pět let režim tuto podporu znovu oživoval (s výjimkou roku 1970, kdy se šamani oprávněně obávali, že jejich kouzlo není dostatečně silné). Staří sokolové dostali prostor, kde si mohli dělat věci "po sokolsku". Cvičenci se podívali do Prahy, nebo alespoň do krajského města. V bezútěšné nudě 50. let objevili mnozí z nich také docela zábavný způsob trávení volného času. Alespoň ve srovnání se schůzemi či brigádami.

Na otázku, jak mohli staří sokolové cvičit na spartakiádách pod komunistickými hesly, odpovídá Jiří Žižka jen smíchem: "To vám nikdo nevysvětlí," říká. "Český

národ je zvláštní," dodává muž, který připravoval tělocvičnou skladbu pro slet v roce 1948, organizoval spartakiády a po roce 1989 se stal náčelníkem obnoveného Sokola. Inu, zvláštní národ.

CO SE VLASTNĚ DĚLO BĚHEM SAMETU V PRAZE 1989?

Redakce Věstníku obdržela e-mailem další versi událostí kolem oné sametové revoluce v Praze v roce 1989. Protože si nejsme jisti zdrojem této informace, ale přesto bychom rádi čtenáře seznámili s velmi pozoruhodným obsahem onoho e-mailu, přetiskujeme jej v původním znění, tedy v tom znění v němž nám byl poslán. V obdrženém e-mailu je uvedeno, že autorem statě je „...Miroslav Dolejší, dlouholetý politický vězeň z dob komunistické hrůzovlády...“ Necht' čtenáři sami posoudí zda-li obsah uvedeného e-mailu lze pokládat za pravděpodobný vývoj událostí kolem kapitulace bolševické vlády v listopadu roku 1989. Z textu vyplývá, že asi půjde o úvahu původně publikovanou před více než deseti lety. R.V.

Napsal Miroslav Dolejší, dlouholetý politický vězeň za dob komunistické hrůzovlády.

Zpráva parlamentní komise Federálního shromáždění(FS) pro vyšetření podstaty událostí 17.11.1989 byla prohlášena za utajenou a nebyla zveřejněna. Důsledky šetření se promítly do odsouzení několika bezvýznamných policistů k několikaletým trestům. Vyšetřování bylo zaměřeno pouze na násilnosti na Národní třídě, bylo zmanipulováno a záměrně se vyhýbalo vyšetření politického pozadí převratu. Podobný osud postihl Nezávislou vyšetřovací skupinou studentů, která vznikla jako reakce na evidentní manipulování vyšetřování vyšetřovací komisí FS.

Důsledkem tohoto stavu věcí byly rychle a všeobecně se rozšířivší pochybnosti o ne-japné legendě sametové revoluce, jak ji dosud urputně hlásá prezident a vláda Charty 77.

Prezident (*Havel – pozn. RV*) rovněž nedodržel svůj veřejně daný slib, že budou zveřejněny všechny záznamy o jednání s Adamcovou vládou a následně jednání tzv. rozhodujících politických sil (dodnes není známo, kdo je tímto pojmem označen).

S odstupem měsíců se však stalo zřejmým, že masakr na Národní třídě byl předem připraven a že byl koncipován jako signál zahájení převratu. Po něm byla iniciativa okamžitě předána Chartě 77 – to dokazuje, že v přípravách existovala spolupráce (mimo mnoha dalších důkazů). Charta ihned po masakru převzala iniciativu rozšířením sdělení sl. Drážské o smrti studenta Šmída, které se ukázala desinformací. Tento kritický bod spojení Charty 77 a zasvěcené části ÚV KSČ nebyl dosud objasněn a tvoří jedno z ústředních politických tajemství.

Když byly tyto pochybnosti občanů spolehlivě zaregistrovány, natočila BBC pořad o událostech 17.11.1989 v němž legenda je korigována a vyústuje v tvrzení, že to byl nepodařený vnitrostranický převrat, který měl pouze odstranit Jakešovo vedení, ale který se vymkl z rukou. Na základě této predikce vystoupil jeden z předních mužů Charty Jiří Ruml s požadavkem, aby vyšetřování 17. listopadu bylo obnoveno. Nebezpečí, které v sobě takový požadavek skrývá spočívá v tom, že komise bude sestavena opět ze zasvěcených lidí Charty 77, kteří budou dokazovat tvrzení pořadu BBC, které je pokládáno za přijatelnou politickou verzi, korigující nesmyslnou báchorku o sametové revoluci. Stejným cílem však bude zakrytí každého spojení Charty s komunisty a kontinuity komunistické vlády – chartistické elitě stále vyhovuje být považována za něco jiného, než čím ve skutečnosti je. Je nepochybné, že kdyby byla zveřejněna pravda, Havel a jeho vláda Charty 77 by museli padnout. To je však nepřijatelné pro zahraniční sponzory, kteří Chartu vypracovávali 13 let a nemají za ni přijatelnou náhradu, se kterou by mohli souhlasit také Rusové. Vláda Havlovy Charty musí být tedy udržena. Z provedené analýzy lze vybrat skutečnosti, které chronologicky seřazeny, poskytují následující sled událostí: poradce prezidenta USA John Whitehead na podzim 1988 po své 12-ti denní cestě po Východní Evropě shledal, že politická situace dovozuje zahájení příprav k převratu. Pro Československo (Chartu 77) to znamenalo pokyn k vystoupení ze sebe samé a její členové postupně založili řadu skupin, nazývanými nezávislými iniciativami: SPUSA

(Společnost přátel USA), HOS (Hnutí za občanskou svobodu), DI (Demokratickou iniciativu), Obrodu socialismu (svaz bývalých komunistů a příslušníků StB z r. 1968), České děti (monarchisté), NMS (Nezávislé mírové sdružení), atd. Všechny tyto skupiny pracovaly pod vedením Charty 77. Cílem bylo vyvolání dojmu početního zvětšení opozice vůči vládě, i když to byl dojem pouze optický, ale potřebný pro zahraniční propagandu.

Politicky nosnou byla pouze Obroda socialismu. V ÚV KSČ byla vytvořena skupina Urbánek-Mohorita, která byla Hegenbartem pověřena jednáním s Obrodou. Účelem byla spolupráce na kompromitaci Jakeše a jeho odchod z vlády. Hegenbart byl v této činnosti řízen KGB. Byl natočen film z Jakešova kompromitujícího vystoupení v západočeském kraji, KGB rozmnožila jeho videokazety a v zahraničí se prodávaly za 20,- DM. Současně prováděl Hegenbart izolaci Jakeše, který nebyl zasvěcen do událostí, aby byl v případě zahájení operace eliminován nežádoucí zásah. Hegenbart byl rovněž rozhodujícím mužem, který v červenci a srpnu 1989 řídil stanovisko ÚV a vlády k exodu východních Němců ze západoněmeckého velvyslanectví v Praze. V rámci spolupráce Hegenbart-Obroda vycestoval Jiří Hájek těsně před převratem do Rakouska k projednání některých podrobností, souvisejících s datem a technikou převratu.

Den 17.11. byl zvolen jako nejvhodnější vzhledem k tomu, že je Mezinárodním svátkem studentstva a zaručuje tedy mezinárodní odezvu, a dále proto, že to byl poslední termín s aspirací na mezinárodní odezvu před schůzkou Gorbačov – Bush na Maltě, kde měl být projednán další postup velmocí při řízení sjednocování Německa, což předpokládalo také politickou změnu v Československu.

Ze zprávy, zveřejněné Nezávislou vyšetřovací komisí studentů je dostatečně známo, jak bylo zmanipulováno jednání Pražské vysokoškolské rady za účasti Vasilu Mohority k přípravě manifestace. Ke skutečnostem, které jsou už veřejně známy o průběhu masakru na Národní třídě, lze připojit:

A) Přibližně 2 hodiny před příchodem průvodu studentů, vedených poručíkem StB Zifčákem alias "studentem Růžičkou" na Národní třídu, kde podle oficiální trasy neměl co dělat(!), byl zastaven provoz tramvají v obou směrech. Dopravní podnik tedy musel dostat takový příkaz už asi 3 hodiny před tím. Současně byla Národní třída téměř vyklizena (liduprázdná).

B) Pohotovostní oddíly SNB byly v pohotovosti v Mikulanské a v Konviktské ulici už tři hodiny před příchodem průvodu na Národní třídu.

C) Asi 1 hodinu před příchodem průvodu byly uzamčeny všechny domovní dveře všech domů od Perštýna až k Národnímu divadlu, přesto, že tudy průvod neměl projít!

D) Zásahová četa ÚRNA (Útvar rychlého nasazení), která byla ve 3. pohotovostním sledu (její členové byli doma u rodin, ale museli být k dispozici u telefonu), dostali v 10,30 hod. telefonický rozkaz k okamžitému návratu do útvaru (tedy 8 hodin před nasazením), tj. asi 4 hodiny před zahájením manifestace. Po příchodu k útvaru jim byla nařazena pohotovost. Když četa nastoupila v maskovaných uniformách a maskovacích čepicích, byl jim vydán rozkaz k nasazení červených baretů, které jsou součástí vycházkové uniformy. V 11,30 hod. byla četa převezena autobusem do Bartolomějské ulice k soustředění. Od 13,45 probíhala jejich instruktáž třemi důstojníky StB v civilu o jejich zákroku u Národního divadla – tedy v době, kdy manifestace začínala ve vzdálenosti asi 3 km. Zásahové četě byl na zvětšeném obraze podrobně vyložen uzávěr u Národního divadla včetně nasazení obrněných transportérů vybavených radlicemi. Byla instruována, že důstojníci StB jim budou ukazovat vytypované osoby v průvodu, které jsou pak povinni vytáhnout a zadržet.

ÚRNA je cvičena pro bleskovou akci, nikoli pro pořádkovou policejní službu. Plk. Bečvář, který vydal rozkaz k jejich nasazení, musel vědět, jak tato složka bude reagovat, musel rovněž vědět, že jejich nasazení je neadekvátní, protože podle zákona a vnitřních předpisů FMV je ÚRNA nasazována pouze při bezprostředním ohrožení životů, při organizovaném a ozbrojeném odporu. Nic takového se na Národní třídě nedalo očekávat. Plk. Bečvář byl do funkce dosazen právě Hegenbartem a je pravděpodobné, že protipředpisový rozkaz k nasazení ÚRNA nevydal z vlastního rozhodnutí. Zde kdesi mohou spočívat příčiny, proč se zastřelil.

E) V odpoledních hodinách 17.11.1989 opustilo Prahu celé vedení Charty 77 včetně rodin. V Praze zůstali pouze Uhl, Benda, Němcová. Patrně existovalo jisté nebezpečí

jejich pozatýkáni v případě, že by se Hegenbartovi nepodařilo paralyzovat akce a rozhodnutí většiny vedoucích ÚV KSČ a FMV, kteří nebyli do charakteru operace zasvěceni. Chartisté se však všichni vrátili už v sobotu v poledne zpět do Prahy. V té době a během neděle se Hegenbartovi podařilo definitivně odstranit nebezpečí zákroku Lidových milicí, které Jakeš mobilizoval.

Cílem operace nebylo pouze odstranění Jakeše, ale i dočasný taktický ústup komunistů ze světla do předem připravených pozic, jejichž dislokace a krytí bylo předmětem dojednávání s Obrodou socialismu od ledna 1989. Od téže doby (po zatčení Václava Havla) byli Hegenbartem mobilizováni herci, zpěváci aj. k podpisovým akcím za jeho propuštění. Všichni iniciátoři byli komunisté nebo spolupracovníci Státní bezpečnosti.

Ze seznamu studentů, kteří připravovali manifestaci a později se chopili organizování studentstva vyplývá, že jde výlučně o děti prominentních rodičů. 86% těchto studentů mělo rodiče ve vysokých funkcích v KSČ, FMV, diplomatických službách, v kategorii generálních ředitelů, vysokoškolských profesorů, atd. Existují důkazy o instruování těchto dětí jejich rodiči. Existují rovněž důkazy o tom, že už od června 1989 byla vypracována hesla, jako "Nejsme jako oni", "Nechceme násilí", atd. a formy jejich uplatňování při demonstracích tak, aby nedošlo k fyzickému napadání komunistů (to byla jedna z podmínek dohody o předání moci) a záruky za ni převzali sami komunisté prostřednictvím studentů a Občanského fóra.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and lots of balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30 DEC 3, 17

CALL JANE 0438 014 125

Young lives and innocence lost

Children's Memorial Sydney Jewish Museum Exhibition

There was nowhere for Paul Drexler and his parents to hide in what was Nazi-occupied Czechoslovakia after Hitler had introduced the death penalty for those found concealing Jews. The Jewish family, with Drexler aged just five, lasted only a day when they returned to their home after a stint in hiding.

Drexler and his mother were sent to Theresienstadt concentration camp. His father was shot just five days before the German surrender in 1945.

Now a Sydney financial planner, Drexler is writing an autobiography which encompasses his experiences, with the working title *In Search of My Father*.

He also acts as a guide for visitors to the Sydney Jewish Museum, taking in the Children's Memorial section which is full of photographs of some of the million-and-a-half children killed in the Holocaust.

Paul Drexler with the child's blanket

Picture: John Fotiadis

The photos of babies, children and teens have been donated by relatives of those who died, some of them parents who survived but lost children, Drexler says. Each August, new photos are added to the space during a commemorative ceremony, with Drexler adding an image this year of his nine-year-old cousin, who was killed by the Nazis.

The memorial also holds a selection of possessions once owned by the youngest victims of the Holocaust, and a water feature holding a million and a half droplets with a "tear" falling from the ceiling at intervals.

Drexler found when he came to Australia after the war that he couldn't leave the turmoil of life and death in a concentration camp behind even if he had wanted to, as mother Helen constantly referred to it.

"She couldn't stop talking about it," Drexler says. "In those days most of the survivors didn't talk about it but in Australia when I was growing up my mother constantly talked about it, so I was able to confirm some of the things I didn't understand."

Drexler's survival was all down to timing, with 15,000 children being sent through Theresienstadt - a holding station for the Auschwitz death camp - but only about 300 survived. Drexler and his mother had

arrived there on Christmas Eve, 1944. On exhibit in the museum is child's blanket his mother took with them to the camp.

Drexler remembers the last time he saw his father, in the Sered holding camp, before the family was split. "Every night men brought a container of soup to the women and children's dormitory and it would be dished out. Two nights before we left my father volunteered to push the soup cart.

"Unknown to me, he got wind (that) we were leaving."

148 Darlinghurst Rd, Darlinghurst. Sun-Thurs 10am-4pm. Fri 10am-2pm. \$6-\$10. 9360 7999.

Shaunagh O'Connor The Daily Telegraph 21/10/2005

Zasutá vzpomínka *František Ungr* Neviditelný pes 16/9/2005

V hektickém běhu událostí posledních dnů zapadlo jedno významné výročí. Před 65 roky skončila letecká bitva o Anglii. Je obtížné domýšlet další běh dějin, kdyby nedopadla vítězně pro tehdy osamocenou Anglii. Možná bychom dnes hajlovali, možná oslavovali geniálního Stalina a možná by dnes Sir W. Churchill, organizátor tohoto vítězství, neměl svůj skromný náhrobek na hřbitůvku v Bladonu.

Angličané na tehdejší události nezapomněli a k nim se přidali jednotlivci, nebo skupinky z kontinentu. Proto se také objevilo trochu květin i pod nápisem CZECHOSLOVAKIA na hřbitově RAF v Brookwoodu a v památníku RAF v Runnymede. V Brookwoodu přibýlo na náhrobcích něco českých jmen s vyššími hodnostmi a nedávnými daty úmrtí. Šťastlivci, kteří se včasným útekem zachránili před komunistickou zvůli a dožili ve službách RAF v exilu. Byla to velice živá připomínka, že svobodný občan má mimo jiné povinnost svobodu hájit všemi prostředky. Smířlivost a tolerance k jakékoliv totalitní ideologii a jejím hlasatelům nutně vede k zakládání velkohřbitůvů, jako je Brookwood, Colleville-sur-mer nebo Nettuno a mnohé další. Rozdíl mezi nacionálním socialismem, leninským socialismem a jinou odnoží téže vražedné ideologie je v důsledcích nepatrný. Proto je prevence zcela nezbytná a hlásným troubám totalismu všech druhů by se měl u nás definitivně přivřít kyslík.

Anglie podpořila výročí zvýšením aktivit leteckých museí v Hendonu, Cosfordu a Duxfordu. Kromě pečlivě udržovaných exponátů bojových letadel z období 2. světové války, byly zařazeny četné filmové dokumenty, včetně historického debaklu mise lorda Arthura Neville Chamberlaina, signatáře mnichovské dohody. Všude je patrná výstavba a modernizace. Také byl zpřístupněn, byť za mimořádné vstupné, interiér poslední létající verze Concordu. Nová americká expozice v Duxfordu směle konkuruje velkorysému Schleißheimu u Mnichova. V americké expozici je kromě obřího bombardéru B-29 také jedna sekce velkoděla „Boží pěst“ (ráže 1000 mm, délka hlavně 125 m), známého z románového zpracování. Američané část prostoru věnují válce v zálivu. V Londýně bylo zpřístupněno podzemní pracoviště Sira W. Churchilla a otevřeny nové expozice, zobrazující život občanů v době intenzivních útoků Luftwaffe.

Jednou z nejlepších akcí byl letecký den na letišti v Duxfordu. Třebaže počasí bylo typicky anglické, mělo to pro diváky jednu výhodu. Letový program musel probíhat spíš horizontálně, než vertikálně (výška mraků cca 300 ÷ 500 m), a tak bylo létající veterány vidět hezky zblízka. Pokud k tomu připočítáme charakteristický, plný zvuk leteckých motorů, byl celkový dojem fantastický. Dnešní generaci to sice neosloví, ale pamětníci byli nadšeni. Na startovací dráze a potom ve vzduchu byly (kromě jiných) Hurricany, Spitfiry, Mustangy, Thunderbolty a B-17 Flying Fortress s emblémem filmově proslulé „Memphis Belle“. Program ukončil útočný kolotoč všech cca dvanácti stíhacích letadel. Protože v té době se oblačnost roztrhala a nízké slunce vytvořilo nazlátlý přísvit, byla produkce letadel provázena dunivým zvukem jejich Rolls Royce Merlin motorů podívanou, na jakou se nezapomíná.

V roce 1938 proti nám nebylo jen Německo

Jakub Vosáhlo Neviditelný pes 29/9/05

Již nesčetněkrát bylo řečeno, že cesta do pekel bývá dlážděna těmi nejlepšími úmysly. V moderní historii lidstva je nejpádnejším důkazem tohoto tvrzení politika appeasementu propagovaná řadou západních státníků v předvečer druhé světové války. Navzdory trestuhodné naivitě byl cíl této politiky v podstatě dobrý - zachování míru. Bohužel se ho snažili dosáhnout za každou cenu, a to i v situaci, kdy už byl neudržitelný. V brutální nahotě se špatnost této politiky odhalila na mnichovské konferenci, jejíž výročí bychom si dnes měli připomenout. Jenže na rozdíl od jiných výročí se právě na toto raději příliš nevzpomíná, čemuž se ale nejspíš nelze divit - příliš mnoho zemí při něm pocituje stud, znechucení a jiné záporné emoce. Pocitují je kvůli tomu, že cesta z Mnichova vedla do pekel a dobré úmysly, které ji vydláždily, mohou tuto tragedii jen zmírnit, nikoliv přehlušit. Proto jsou opomíjeny, což je možná škoda, neboť existují i jiné země, které tehdy také nabraly směr peklo, ovšem

nemohou si připsat ani tuto polehčující okolnost. Ba právě naopak - jejich motivace chování v době Mnichova byly zřejmé, sobecké a nekalé. Teď nemám na mysli jen Německo, které za roli vůdce na této pekelné pouti celého světa podstoupilo mnohonásobný očistec. Byli i jiní, kteří chtěli zoufalé situace naší země využít k osobnímu prospěchu. Zejména jeden z nich si tehdy počínal velmi agilně. Tento stát se nepodílel na Mnichovské dohodě (třebaže o pozvánku na konferenci velmi usiloval), přesto se na podzim '38 zachoval mnohem hanebněji než Anglie a Francie. Nešlo mu totiž o nic jiného než o rozšíření svého území na úkor kolabujícího Československa. Samozřejmě mám na mysli Polsko, jehož chování v průběhu druhé světové války máme občas sklon glorifikovat. V době Mnichova se ale rozhodně hrdinsky nezachovalo.

Dne 21. 9. 1938, tedy v době, kdy už začínalo krizové období, později nazývané podle knihy prezidenta Beneše „Mnichovské dny“, Varšava vypověděla smlouvu o hranicích s ČSR, uzavřenou roku 1925, a vznesla požadavek na vyrovnání s polskou minoritou, které mělo být analogické vypořádání s menšinou německou. Základním požadavkem bylo odstoupení české části Těšínska, které bylo na Versaillské konferenci roku 1919 rozděleno mezi ČSR a Polsko. Prezident Beneš, v té době plně zaměstnán řešením sporu s Německem (v těchto dnech a hodinách vše nasvědčovalo tomu, že dojde k válce, prezident už byl dokonce vyzván, aby opustil Prahu a Pražský hrad byl provizorně zatemněn, neboť se očekával první německý nálet), nabídl Polákům jednání o definitivním vyřešení sporu, ovšem polskému prezidentovi Moscickému už to nestačilo. Navíc se tato nota dostala k polskému prezidentovi značně krkolomnou cestou, neboť polské ministerstvo zahraničí (tehdy vedené neblaze proslulým ministrem Beckem) Benešovu notu z průhledných důvodů velmi dlouho zdržovalo a navzdory urgencím ji svému prezidentovi nikdy nepředalo, neboť čs. diplomacie ji k jeho rukám mezitím dopravila úplně jinak. Byla odeslána velvyslanci Slavíkovi do Bruselu, kde na polské ambasádě působil syn prezidenta Moscického, který se ukázal být spolehlivějším, než celá polská diplomacie. Po odmítavé odpovědi svého polského protějšku zaslal prezident Beneš 26. 9. do Varšavy (opět via Brusel) další dopis, připouštějící úpravu hranic. Téhož dne urgoval rychlé vyřešení sporu s Polskem britský velvyslanec v Praze Newton. Ten dokonce navrhl okamžité odstoupení území s polskou většinou.

Dne 27. 9. zaslal čs. velvyslanec v Polsku Slávik do Prahy depeši, ve které uváděl, že Polsku již nestačí Těšínsko, ale bude požadovat části Slovenska a plánuje společné hranice s Maďarskem. Téhož dne předal polský velvyslanec v ČSR ministru zahraničí dr. Kamilu Kroftovi novou notu, ve které bylo uvedeno, že jakékoliv zlepšení vzájemných vztahů je možné až po smělém a radikálním rozřešení otázek zmiňovaných území (tím míněno pořád ještě jen Těšínsko) a úpravě vzájemných hranic. Téhož dne doporučil opatrnost velvyslanec v SSSR Fierlinger, který vyjádřil pochybnosti o sovětské pomoci v případě války. Kromě toho si stěžoval na problémy ve spojení mezi Prahou a Moskvou, s největší pravděpodobností sabotovaném na území Polska. Hned následujícího dne (28.9.) československé ministerstvo zahraničí vyjádřilo ochotu přislíbit odstoupení požadovaných území, ale k faktickému předání může dojít až po projednání všech aspektů problému (vymezení hranic, případné transfery obyvatel, další garance atd.). Už předtím vedl rostoucí nátlak Polska na Československo ministra zahraničí Kroftu k žádosti západním velmocím, aby prostřednictvím svých velvyslanců urgovaly ve Varšavě zklidnění situace. Ještě téhož dne britský a francouzský velvyslanec v Polsku skutečně začali vyvíjet nátlak, ovšem nikoliv na polskou vládu, ale naopak na čs. velvyslance Slávika, kterého vyzývali, aby požádal Prahu o co nejrychlejší dohodu s Polskem - a to za jakoukoliv cenu.

Následující den, 29. září, přinesl, jak známo, rozřešení celého problému československých menšin. Polský ministr zahraničí Beck byl toho dne údajně velmi uražen, že nebyl přizván na mnichovskou konferenci, ačkoliv o pozvánku velmi usiloval. Francouzský a britský velvyslanec ve Varšavě přece jen trochu ustoupili ze svých postojů z předchozího dne a případné odstoupení připustili až po vyřešení sporu ČSR s Německem. Téhož dne večer se sešla čs. vláda a protože do sporu s Německem již nemohla nijak zasáhnout (mohla pouze čekat na výsledky již probíhající mnichovské konference), jednala především o otázce vypořádání s Polskem. Během jednání dorazila zpráva velvyslance Slávika, který odpověděl na otázku, zda by Polsko bylo ochotno v případě okamžitého odstoupení požadovaných území zachovat neutralitu ve válce Československa proti Německu. Z jeho zprávy vyplývalo,

že Polsko by neutralitu *snad* zachovalo, ale ani splnění všech polských požadavků ji nemůže garantovat. Přesto byl závěr jednání čs. vlády takový, že pokud to bude znamenat neutralitu, je třeba se s Polskem dohodnout za každou cenu. Možná právě v té samé chvíli se o polské menšině jednalo i v Mnichově - z iniciativy Mussoliniho.

Druhý den, 30. září, přinesl opravdový šok. Ačkoliv polský ministr zahraničí Beck měl v ruce čs. nótu, připouštějící odstoupení, ještě přidal na svých požadavcích a požadoval předání zmíněných území do 10 dnů (analogie s předáním území Německu na základě Mnichovské dohody) a kromě toho i plebiscit na dalších územích, o kterých se doposud vůbec nemluvalo. Tuto iniciativu podpořil štvavou protičeskoslovenskou rozhlasovou kampaní, koncentrací polských vojsk na hranicích s ČSR a šibeničním dvanáctihodinovým ultimátem na přijetí. Československá vláda, která se sešla hned ráno, tak musela vedle přijetí Mnichovské dohody projednávat i tuto závažnou hrozbu. Tato situace byla sama o sobě děsivá, navíc umocněná zmatkem a nejistotou z posledních dní a k dovršení všeho hrozilo rozšíření konfliktu na Německo, které sice v Mnichově získalo vše, co chtělo, ovšem k požadavkům Polska a jiných států na územní vypořádání s Československem se vždy stavělo vstřícně (viz známý Hitlerův projev ve Sportovním paláci) a hrozilo nebezpečí, že by se do tohoto sporu mohlo rovněž vložit. Z toho důvodu vláda rozhodla ustoupit i Polsku a toto rozhodnutí podpořili i všichni českoslovenští diplomaté. Spor mezi ČSR a Polskem skončil v listopadu '38 Vídeňskou arbitráží a následnými územními úpravami.

Ne každý si v září roku 1938 zvolil cestu vydírání a kopání do mrtvol. Maďarsko mělo zájem o území mnohem větší než Polsko, navíc mělo s Československem po celou dobu existence první republiky velmi napjaté vztahy (nijak se netajilo svým plánem získat jih Slovenska a vytvořit pod Tatrami společnou hranici s Polskem), ale přesto se neuchýlilo k podobným praktikám. 22.10. oficiální nótou požádalo o analogické řešení sporu jako v případě německé menšiny (tuto ryze formální žádost Budapešť nepodpořila žádnými faktickými kroky) a o dva dny později, v době, kdy celý svět tlačil na Československo, aby přijalo všechny požadavky sousedů, prohlásilo, že je odhodláno vše řešit smírnou cestou (téhož dne Polsko začalo vyžadovat okamžité předání sporného území a ze strany Německa se očekávalo zahájení vojenských operací). V dalších dnech Maďarsko nepodnikalo žádné kroky, pouze 29.9. ještě jednou zopakovalo požadavek, aby byl problém maďarské menšiny řešen stejným způsobem jako problém menšiny německé a polské (tzn. odstoupení čistě maďarských oblastí a plebiscit v oblastech smíšených). Dne 1. 10. tento požadavek zopakovali a čs. ministerstvo zahraničí ještě téhož dne vyjádřilo ochotu jednat. V následujících dnech však evidentně „hrálo o čas“ a jednání s Maďarskem oddalovalo. Budapešť v prvních dnech po Mnichovu několikrát urgovala urychlený začátek jednání, ale poté pochopila, že čs. diplomacie má nyní k řešení důležitější problémy. Vyjednávání s Maďarskem začalo 9. 10. v Komárně a jeho výsledkem byla stejně jako v případě Polska Vídeňská arbitráž.

Při ní bylo Polsku přiděleno 830 km² československého území, na kterém žilo 230 tisíc obyvatel. Maďarsko získalo území výrazně větší - 12 500 km² s 1 milionem obyvatel. Přesto však chování polské vlády bylo mnohem nehoráznější než chování vlády maďarské. Polsko pouhý rok po těchto událostech poznalo, co je Hitler zač a jak nebezpečné je spolupracovat se zločinci. Jeho chování v letech 2. světové války by ovšem nemělo vymazat z historie jeho vyděračské metody, kterými se prezentovalo za mnichovských dnů.

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

THE HUSSITE PERIOD 1400 – 1526

In Czech history, the chalice is inseparably associated with the Hussites who adopted it as their symbol as it represented the early Christian and apostolic traditions which they struggled to revitalize in order to reform both the church and society.

THE OLDEST DEPICTION OF PRAGUE, 1493

THE BETHLEHEM CHAPEL

The reform ideas of a group of Prague university scholars centred around Jan Hus (John Huss), a popular preacher at the Bethlehem Chapel, were inspired by the teaching of English thinker John Wycliffe. In 1412, Jan Hus was invited to attend the general council at Constance to defend his views. These views were, however, pronounced heretic and he was burned at stake on July 6, 1415. In Bohemia and Moravia his death triggered a chain of dramatic events that grew into a revolt after the king's demise in the summer of 1419.

GEORGE OF
PODEBRADY

ST. BARBARA, KUTNÁ HORA

PAINTED HUSSITE PAVISES

Foto: Pavel Ott

GEORGE OF
PODĚBRADY

ST. BARBARA, KUTNA HOŘA

After 17 years during which the Hussites faced several crusades, the bloody war ended in 1436 and peace was restored after the Ecce council partially acknowledged the Hussites' demands.

In March 1458 a Hussite nobleman, George of Poděbrady, was elected as new king and he set out to manage the difficult task of having the Czechs honour the concluded agreements and reintegrate the kingdom with the rest of Europe. His plans, however, to establish in western Europe a system of *collegia gentium* guaranteed by all-European institutions met with failure. With George's demise in 1471 the Hussite period came to an end.

PAINTED HUSSITE PAVILION

The heritage of radical Hussite ideology was then promoted by a small independent church known as *The Unity of Brethren* (*Unitas Fratrum*) whose activities preceded the onset of the great reformation movements of the 16th century.

After George's death, the Bohemian throne passed to the Polish House of Jagiello whose kings held it until 1526.

HUSSITE'S WAR,
CROSS OF JERUSALEM

VLADISLAV HALL,
PRAGUE CASTLE

ca. 1409

1453

1492

1517

Printing press producing
disseminated by
Johannes Gutenberg

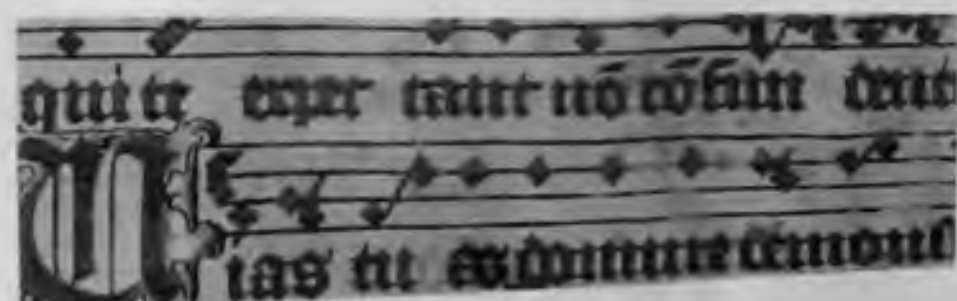
Fall of Constantinople

Columbus sets out
his voyage ultimately
discovering America

Martin Luther nails
his 95 theses to
the door of the church
at Wittenberg

Na této a předcházející straně přetiskujeme další panel z výstavy „Krásy a taje ČR“. Postupně uveřejníme i zbývající 4 panely této významné výstavy.

Cestování ze Zlína do Sydney. *Jan Franklin Jandejsek (Dokončení)*

V Kalkatě jsem to nakonec ale už nemohl vydržet, klima bylo skutečně vražedné, zašel jsem tedy na nádraží a koupil si lístek do Madrasu. Vlak se vinul z Kalkaty směrem k jihu, tu a tam jsme projížděli džunglí. Cestou přistoupil nějaký anglický plantážník. Zdálo se, že mohovitý. Loučil prý se s Indií a měl namířeno na Kanárské Ostrovy kde hodlal trávit sklonek svého života. Bavili jsme se spolu cestou až do Madrasu a tam jsme se rozloučili. Já mířil na Ceylon a bylo třeba vyjet z jiného nádraží. Změnit nádraží se ale ukázalo být velmi nesnadnou záležitostí. Tahal jsem totiž stále s sebou ty tři kufry plné vzorků bot a taxíků v Madrasu tehdy nebylo. Nebylo vyhnutí, musel jsem najmout rikšu. Jízda rikšou nebyl ovšem žádný komfort. Vozík měl dvě velká kola a mezi koly byla taková dřevěná podlaha. Po stranách nic. Já a řidič jsme seděli na té podlážce, nohy nám visely dolů. Nicméně za námi bylo dost místa pro kufry. Motor ovšem veškerý žádný. Vozík byl tažen volem. Tak se uskutečnila moje přeprava na to druhé nádraží.

Odtud pak jel vlak dále na jih až k indickému přístavu ležícímu proti Ceylonu. Jméno jsem zapomněl, ale přístav byl větší než přístav sydneyjský. Loď nás převezla za pár hodin až na severní Ceylon a odtud to mělo být vlakem do Kolomba jen pár hodin. Obyvatelstvo tmavé pleti, urostlí lidé, pokud se pamatuji, příjemní. Nu a pak vlakem dále na jih do Kolomba. Tam jsem se spojil s dvěma bývalými zákazníky, kteří před válkou kupovali Baťovy boty. Ale já už jsem nějak neměl na obchodování náladu. Chtěl jsem se dostat do Egypta, do Kahýry, a odtud Československými aeroliniemi zpět do Prahy. Do Kahýry jsem se z Kolomba sice dostal, ale tam mi nastaly jiné potíže. Neměl jsem čím zaplatit letenku do Prahy. Měl jsem sice s sebou travellers cheques ale Egypťané mi je nechtěli vzít, že prý vystoupili ze sterlingové oblasti a tak dále a tak dále. Šeky jsem si mohl prostě strčit za klobouk. Co dělat? Volal jsem československý konsulát - a oni, že nemají peníze. Volat tehdy do Zlína mohli trvat i týdny a Egypťané hrozili poslat mě zpět na Ceylon. Ale zbývala ještě jedna možnost. V Kahýře byla jedna Baťova továrna, továrna zahraničního Baťova koncernu, nepatřící znárodněnému Baťovu Zlínu. Tamějšího ředitele jsem osobně znal ještě z dob, kdy on pracoval ve Zlíně. A tomu jsem ve své tísní zavolal. „Počkej tam kde jsi, za čtvrt hodiny pro Tebe přijedeme.“ A skutečně, za patnáct minut tam byl Baťův egyptský šofér. Egypťáci celníci ho znali a nebyl problém. Šofér mě dovezl do Baťovy továrny. Můj známý mi hned půjčil na letenku s tím, že mu to vrátím buď v Anglii anebo doma na Moravě. Letadlo do Prahy letělo až za týden a pustil jsem se tedy raději do Londýna. Letěl jsem menším letadlem a to stavělo na Maltě. Z dálky jsem si prohlédl město La Valetta. Když jsem doletěl do Anglie, vrátil jsem vypůjčené peníze a odletěl jsem do Československa. Tak skončila moje první cesta na Dálný Východ.

Ve Zlíně mě čekala moje žena, Angličanka. Měli jsme synka, v Anglii za války narozeného. Doma se ale rychle doučil česky, byl neustále s českými dětmi, a uměl se dokonce už i česky hádat. To bylo někdy koncem roku 1946 - a poměry se od počátku roku 1946 změnily. Když jsem tehdy odjížděl ze Zlína, vedlo se lidem celkem dobře. Bydlili jsme s ostatními v Baťových domcích a po sousedsku jsme dříve sedávali navečer v blízkém parčíku, poslouchali hudbu a bavili se, v přátelském prostředí. Ale když jsem se koncem roku vrátil z Dálného Východu, vycítil jsem změnu. Já jsem byl příslušník západní armády. A lidé se počali postupně dělit na západ a východ. Nicméně já jsem v té době opět pracoval v exportu. Znárodněná Baťova továrna potřebovala cizí valuty včetně liber a dolarů na nákup surovin. Byli jsme tam tehdy tři ze západní armády a mluvili jsme anglicky. Karla Kučka poslali do Anglie, Macáka do Jižní Ameriky a mě do Pákistánu. Když jsem nasedal v Praze na letadlo, najednou vidím jak proti mně jde pilot amerických aerolinek - bůhví jak dlouho jsem ho před tím neviděl. V Anglii sloužoval u naší rotý. Nakonec se tam dostal k letectvu a teď zřejmě pracoval pro americkou leteckou společnost. Vyměnili jsme jen pár slov - nebylo vhodné, aby se civilista jako já ukazoval ve společnosti amerického letce.

Naposledy jsem z Československa odlétal nějak koncem roku 1948. Než jsem nasedl do letadla, zavolali si mě do letištní kanceláře a nařídili mě, abych vyprázdnil tam před nimi svoje kapsy. V aktovce jsem měl obchodní papíry z továrny. Prošli tím vším, chtěli asi zjistit zda nemám víc peněz než jsme měl povoleno. Měl jsem nějaké anglické libry na cestu, ale když si to přepočítali, souhlasilo to. Takže jsem z Prahy

odletěl a přistál v Karáči a tam jsem pak zůstal po celou dobu než jsem odtamtud odletěl s rodinou do Austrálie. Někdy počátkem roku 1949 dostala moje žena do Zlína z Anglie zprávu, že její otec těžce onemocněl. Československé konsulární úřady si nejdříve všechno ověřily, a nakonec přece jen dostala povolení k odjezdu do Anglie. V Anglii se pak manželce narodil náš druhý syn a přiletěli za mnou do Karáči.

My, kteří jsme se v Karáči zabývali prodejem československého zboží - bylo nás sedm - jsme měli kanceláře v jednom domě. Jeden z nás prodával sklo, druhý papír, třetí textil, čtvrtý chemické produkty, pátý kovové, šestý jednal za Škodovku a já měl na starosti kůži a gumu. Ten s těmi chemickými výrobky na nás dohlížel, nebylo to oficiální, ale my jsme věděli, že nás má v merku. V té době jsem ještě jednou zajel do Pešavaru a měl jsem možnost navštívit tam i tamní trh. Byla tam i konkurenční - tedy pro československý obchod konkurenční - Baťova prodejna. Zajel jsem tehdy také vlakem do pakistánského města Rawalpindi a odtud letadlem do města Quetty, dosti vysoko v horách poblíže afgánských hranic. V roce 1910 nebo tak nějak se tam událo velké zemětřesení. Odtud jsem pokračoval zpět vlakem přes vyprahlý Beludžistán a ta moje cesta do Karáči trvala asi třicet hodin.

Všichni jsme v Karáči dělali dobré obchody, ale všichni jsme také věděli, že to jednou skončí a že tam věčně zůstat nemůžeme, a připravovali jsme se na odjezd. Já jsem zažádal o visum do Austrálie, pro sebe i pro členy rodiny. Žena byla Angličanka, obě děti narozené v Anglii a měli britské pasy, já měl pas československý. Za války jsem sloužil pod britským velením generála Montgomeryho - ale to mi všechno nebylo nic platné, musel jsem pro Austrálii splnit stejné podmínky jak každý cizinec. Nakonec manželka se dostala se starším synkem do Austrálie a já s mladším, jednoročním, jsme zůstali třet v Karáči. Zatímco co manželka odjela do Austrálie, bydlil jsem s mladším synkem u rodiny Zralých v Karáči. Pan Zralý byl vedoucím strojíren v cementárně poblíže letiště. Paní Zralá se pečlivě starala o mého malého synka, kterého měla ve velké oblibě.

Naše bývala skupina se pomalu rozpadala, a Československo začalo dosazovat nové lidi. Manželce v Sydney se ale podařilo nakonec i naše papíry vyřídit a asi po třech měsících odloučení jsme se všichni zase sešli v Sydney. Dnes se zdá, že sem přicházejí lidé bez řádného povolení, prostě přijedou a jsou tady. To tenkrát nešlo. Ale práce bylo všude dost. Já jsem do Sydney přiletěl v červnu, bylo chladno a zamračeno. Nic lákavého. Ale hned druhý den jsem už měl práci jako stavební dělník. Později jsem také pracoval v pivovaru, pak šest let u firmy Dunlop s auto bateriemi, a nakonec 20 let u stroje na obrábění plastických hmot u firmy Hanimex. Tak jsem se zařadil i mezi ostatní Čechoslováky, kteří našli v Austrálii druhý domov.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Chodíme, chodíme hore po dědině, Horňané, Dolňané, chlapci vlčnoviané, ba i panenky z Vlčnova a vůbec z Moravy i Čech a nejen z Vlčnova se s námi vesele procházejí, a kde nic tu nic. Naše **australská vláda** nic a nic. Ve Vlčnově ba ani v té Praze prostě **ne a ne zřídit diplomatické zastoupení** a nutí nás cestovat, vandrovat s ranečky do té zpropadené Vídně.

Na jiném místě tohoto čísla přinášíme úvahu o pravděpodobném průběhu události kolem listopadu 1989 z nichž vyplývá, že tehdejší jakšovské vedení pražských bolševiků - oponující gorbačovské Moskvě inspirované jednak perestojkou a vedené duchem domluv mezi Reaganem a Gorbačovem - mělo být sezazeno a nahrazeno novou elitou podle kremelského návodu. Autor oné úvahy dokládá, že ten plán se během inscenované studentské demonstrace vymкнуł organisátorům z rámce připraveného plánu a na scéně se ocitl Havel s jeho chartisty. A tento Moskvou nepředvídaný zásah potom úspěšně vyhodil se sedla Adamcovy hochy a donutil kremelské perestrojkaře k novým podmínkám převzetí moci které neodpovídaly původnímu plánu Kremlem inspirovaných organisátorů. Nicméně i kdybychom se přiklonili k vysvětlení podávanému Miroslavem Dolejším, chybí nám v jím podané

úvaze rozřešení závěrečného aktu - proč Havel a jeho chartisté dopustili, aby **nedošlo ku spravedlivému potrestání komunistických pohlavárů**, vedoucích bolševiků, jejich nohsledů a k důslednému vyloučení z veřejného a politického života všech těch, kteří se podíleli na puči v únoru 1948 a na politických vraždách, loupežích a jiných zločinech páchaných du 1989. Vtirá se naopak domněnka, že ve skutečnosti Havel a jeho vedoucí chartisté sami přistoupili na jakousi - dosud tajenou - úmluvu v tom smyslu, že komunisté sice státní moc předají, ale jen za tu cenu, že se jim a je-jich přátelům dostane náležité ochrany. Tato tajná domluva se snad také nesla duchem kapitulace Gorbačova samého v době jakéhosi „kuhhandlu“ Kremlu s Reaganem. Tato tajná ujednání zatím zůstávají pod pokličkou... I bez tohoto závěrečného vysvětlení je úvaha Miroslava Dolejšího pozoruhodná, i když nikoli zcela originální.

oooooooooooooooo

Ne, není to poslední večeře, ale první **Melbourne Cup oběd** v naší sokolské restauraci, jejíhož pravidelného provozu se bohužel stále nikdo neujal. Též je k politování, že na vynikající španělské ptáčky připravené starostou bratrem Jardou Krejčíkem a legendární bábovku vykouzlenou obětavou sestrou Juditou Dlaskovou se včetně dobrovolných pomocníků dostavilo jen osm účastníků. Tudiž musel každý (a též několik nepřítomných potomků) mít losováním přidělené dva koně v oblíbeném „sweep“. Nicméně to nikomu neubralo na dobré náladě a dostih, který zastaví na několik minut celou Austrálii, byl s radostí všemi přítomnými sledován na velké promítací ploše.

oooooooooooooooo

Oslava českého národního svátku letos opět proběhla v Sydney velmi důstojným způsobem v prostorách parlamentní budovy Státu New South Wales. O uspořádání oslavy se i letos vhodně postaral pan generální konsul České republiky ing. J.Doleček a zúčastnilo se jí mnoho pozvaných hostů jak z diplomatického sboru v Sydney, jejímž doyenem je letos právě český generální konsul, tak i velmi početná skupina zdejších krajanů pozvaných generálním konsulem. Českou i australskou hymnu letos zahrálo pražské Heroldovo kvarteto zde právě hostující a kromě proslovu pana generálního konsula se ujal slova i mluvčí/spekaer parlamentu Státu New South Wales pan John Aquilina, původem z Malty. Ten ve svém velice vhodně stylisovaném projevu prošel krátce byť velmi informovaně dějinami Československa i České republiky a končil přáním, aby nyní výborně fungující vztahy obou zemí se nepřestaly v budoucnu dále prohlubovat, jak na hospodářské tak i na kulturní úrovni. Pan generální konsul končil tradičním připitkem prezidentu České republiky i královně. K občerstvení přítomných i jejich pohodě v neposlední řadě přispěly i konsulem servirované české koláče.

oooooooooooooooo

V suoivsoltsi s vzyukemm na Cmabridge Uinervtisy vlšyo njaveo, že **nzeáelží na pořdaí psiemn ve solvě**. Jedninā dleuítzā věc je, aby blyy pnvri a psoelndí pimesna na srpvaém mstič. Zybetk mžue být totānli sēms a ty to proād bez porlbmeů

peřčetš. Je to potro, že ldiksý mezok netče kdažé pensímo, ale svolo jkao cleek. Zjiamvaé, že??

oooooooooooooooo

V říjnu se také v Sydney konala národní presentace s názvem „**Česká republika - Malá Velká Země**“. Tuto akci uspořádala společnost Czech-Australian Group ve spolupráci s Ministerstvem zahraničních věcí, Ministerstvem průmyslu a obchodu České republiky a Magistrátem Hlavního města Prahy. Exhibice reprezentovaná českými obchodními i průmyslovými podniky byla též doplněna výstavou exemplářů české malířské moderny a do kulturní části byla také vklíněna expozice Prahy jako hlavního města státu oplývajícího kulturními skvosty Evropy. Pražskou sekci uváděla PhDr. Jaroslava Nováková v zastoupení organizace Pragotur. Jako pikantní zajímavost bychom snad měli uvést, že v jednom z výstavních stánků bylo možno opatřit si také skleněný pilník na nehty, a v jiné části výstavního pavilonu bylo lze shlédnout pomenší letadélko v republice vyrobené, a hned tam na místě prý jistým australským farmářem zakoupené.

oooooooooooooooo

Snad jenom pomenší další poznáměčka ohledně ledního hokeje. Sem tam přinese ten či onen denní list kusou zprávu o výsledku toho či onoho zápasu v USA, leč **evropský lední hokej** se zdá být veskrze v Austrálii tabuovým produktem. Nová sezóna v Evropě je v plném proudu, desítky tisíc Australanů evropského původu by uvítaly alespoň občasnou zmínku, nebo alespoň zmíněčku - ale australské noviny lední hokej absolutně ignorují...

oooooooooooooooo

Pamatujete? Nu, to bylo nějakého povyku kolem těch Cibulkových seznamů. Chudák Cibulka, předložili mu - pravděpodobně chytře podvržené - seznamy údajných udavačů a on se kolem toho lopotil a lopotil a vzbuzoval i nepřátelské postoje neoprávněně nařčených. A stále dokola a dokola. Co ovšem tehdy Cibulkovi a jeho přátelům uniklo, unikalo, a to buď kvůli jejich nedostatku rozhledu nebo nechtění - ale spíš kvůli nedostatku rozhledu - co mu tehdy uniklo z pozornosti byly seznamy mnohem důležitější. Mnohem důležitější totiž bylo **zveřejnit seznamy bolševických funkcionářů**, řekněme z okresu do okresu. Občané se měli spíše dovědět kdo kde a jak pracoval přímo ve straně, a jména oněch kabrňáků měla být známa všem. A nejen jména funkcionářů, měla to být i jména dalších výborníků, jako třeba jména vedoucích závodních milicí, jména nomenklaturních čekatelů, a vůbec jména všech bolševických prominentů. To bylo daleko důležitější než jména udavačů a kolaborantů, i když i jména kolaborantů a udavačů stála za zveřejnění, pokud ovšem šlo o důkladně překontrolované údaje. Možná, že se mýlím, možná, že seznamy bolševiků uveřejněny skutečně byly, buď Cibulkou nebo jinými. Ale pokud nebyly, stále ještě by bylo zajímavé je znovu a znovu pročítat a korigovat a důsledně dbát na to, aby se jejich nositelé nedostávali do veřejného života republiky. A pokud se tam dostali, aby byli buď odstraněni anebo aby se o nich veřejně alespoň vědělo. Ovšem, i v tom sehráli Václav Havel a jeho tehdejší spolupracovníci, hlavně chartisté, dubčekovští komunisté, úlohu mouřenínů. Nejsme jako oni, nejsme přece jako oni. Jsou oni jako my? I toto asi patří do kapitoly o tajných úmluvách z listopadu 1989, zatajit a v tajnosti udržet identitu pravých škůdců.

oooooooooooooooo

Web firm admits aid to censors *Peter Goodman in Hangzhou The Washington Post 12/9/05*
A co-founder and senior executive of the global internet giant Yahoo! has confirmed that his company gave Chinese authorities information later used to convict a Chinese journalist who is now in jail for leaking state secrets. The journalist, Shi Tao, was sentenced to 10 years' jail in April for sending foreign-based websites a copy of a message from Chinese authorities. The message warned Chinese journalists about reporting on sensitive issues, according to a translation of the verdict released by the watchdog group Reporters Without Borders. A Yahoo! co-founder, Jerry Yang, told an

internet conference in China that his company had to co-operate with authorities. "To be doing business in China, or anywhere else in the world, we have to comply with local law," Mr Yang said, in response to a question about his company's role in the case. "We don't know what they want that information for, we're not told what they look for. If they give us the proper documentation and court orders we give them things that satisfy both our privacy policy and the local rules." "I do not like the outcome of what happens with these things," Mr Yang said. "But we have to follow the law." His explanation drew applause from many in the mostly Chinese audience. The Shi Tao case is the latest controversy involving global technology companies in China helping the state security apparatus. Internet monitors in the US and Europe have accused Google, the web search site, of preventing Chinese internet users accessing sites Chinese authorities deem sensitive, such as those carrying reports about Tibet, Taiwan and the banned religious sect Falun Gong. Cisco Systems has sold China much of the equipment blocking access to such sites. Three years ago Yahoo! was criticised for reportedly agreeing to abide by Chinese censorship laws - an implicit promise to bar access to off-limit websites.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vojáci z třetího odboje chtěli v roce 1948 vystoupit proti vládě *radio.cz 26/10/05*

Vojáci, kteří po únorovém převratu v roce 1948 založili takzvaný třetí odboj, byli připraveni vystoupit na rozkaz tehdejšího prezidenta Edvarda Beneše proti komunistické vládě. Na shromáždění vojenské části Konfederace politických vězňů to ČTK řekl její předseda Miroslav Kolenatý. "Kdyby tenkrát Beneš pískl, tak jsme do toho šli. Ale on nepískl," tvrdí Kolenatý, který 25. únor 1948 přirovnal k příchodu nacistů do Čech v březnu 1939. Postavit se proti vládě a části armády by podle něj nebylo jednoduché, za režimem stál navíc Sovětský svaz. Kolenatý si ve vězení za protistátní činnost odpykal čtyři roky. Na počátku 50. let existovaly stovky ilegálních odbojových skupin. Byla v nich i řada bývalých vojáků. Podle Kolenatého režim většinu z nich do roku 1955 zlikvidoval.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Křtem vozu šampaňským a troubením na Jakubském náměstí se v neděli rozloučila s Brnem expedice, která se vydala v historickém nákladním voze **Tatra 805 z roku 1957 na cestu okolo Austrálie**. Cesta pětičlenné posádky směřuje nejprve do Hamburku. Odtud vůz naložený do přepravního kontejneru poputuje lodí šest týdnů k protinožcům. "Měli jsme trochu problém s výškou vozu, aby se do kontejneru vešel," svěřil se krátce před odjezdem novinářům člen expedice Petr Kopečný. Ze západoaustralského Perthu čeká od 6. října vůz, který již na expedicích skupiny nadšenců najel na 70.000 kilometrů, 12.000 kilometrů dlouhá cesta po Austrálii. Z Perthu povede trasa na sever směrem k Austinovu jezeru. "Nemineme žádné národní parky, chceme pokořit západoaustralskou poušť, navštívit čtyřicetimetový kráter po dopadu meteoritu. Jedeme plni očekávání, je to čtvrtá expedice této Tatry," řekl Kopečný. Expedice se vydává po stopách československého cestovatele Jiřího Bauma. V letech 1934 až 1935 podnikl spolu se svojí ženou cestu okolo světa, a to ve stroji Tatra 72. Nadšenci teď chtějí jet alespoň v Austrálii místy, jimiž mladý pár kdysi cestoval. "Žije tam jeho syn, který byl zhruba před měsícem u nás na návštěvě," svěřil se Kopečný.

CWN, Rádio Praha 21/8/2005

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Vědecký pracovník a **filantrop Dr. Jan Vilček**, dnes 72-letý, který se za druhé světové války skrýval ještě jako dítě před nacisty v protektorátu a později uprchl z Československa před komunisty do USA, se stal průkopníkem ve vědeckém výzkumu v oblasti medicíny a výroby léků. Dr. Vilček vedl výzkumný tým, který svými objevy umožnil přípravu a výrobu léku „remicade“, který je používán při léčbě Crohnovy nemoci a na revmatickou artritidu a psoriatickou artritidu. Dr. Jan Vilček sdělil, že věnuje New York University School of Medicine \$US 105 milionů.

(The New York Times)

Svět kolem nás se opravdu rychle mění. V prosinci tohoto roku se bude konat volba královny krásy „**Miss World pageant 2005**“ v Čínské lidové republice. Anglii bude reprezentovat Miss England pageant 2005, osmnáctiletá muslimka slečna Hammasa Kohistani, která se narodila v Uzbekistánu, v hlavním městě Taškentu, kam její rodiče uprchli z Afganistanu. Slečna Kohistani hovoří plynule rusky, persky, francouzsky a další tři jazyky, tedy šesti jazyky a je jednou ze čtyř muslimek, které soutěžily mezi dvaceti finalistkami v divadle Olympia v Liverpoolu o titul Miss England pageant.

oooooooooooooooo

Další Slovan bude v Guinness Book of Records. Jmenuje se Leonid Stadnyk je Ukrajinec a narodil se v malé vsi Podoljancy 182 km na západ od Kyjeva. Leonid má triatřicet roků a je **nejvyšší žijící člověk**. Měří 2 metry a 54 centimetrů a stále ještě roste. Je o 17.8 cm vyšší než pan Radhouane Charbib z Tuniska, který se svými 236 cm. je v současném vydání Guinness Book of Records. Za poslední dva roky vyrostl o plných 30 centimetrů. Pokud se pan Stadnyk nepodrobí léčení je nasnadě, že se stane nejvyšším člověkem v zaznamenaných dějinách, kterým je v současnosti Robert Pershing Wadlow z Illinois, který před smrtí v roce 1940 měřil 2.71m. Bylo mu tehdy pouhých 22 roků. Příbuzní Leonida si pamatují, že když chodil do obecné školy, byl ve své třídě nejmenším žákem. Leonid Stadnyk trpí acromegalickým gigantismem, stavem, který vyvolává nádor na žláze, která vyrábí hormony růstu.

(The Telegraph, London)

oooooooooooooooo

Tenisové štěstí jakoby se opět počalo naklánět na českou stranu. V listopadovém mistrovství se totiž stal v Paříži vítězem mezinárodního utkání tam přítomných tenisových hvězd dvacetiletý Tomáš Berdych, když předtím v semisemifinále porazil dalšího úspěšného Čecha Radka Štěpánka. Je sice pravda, že ta nejslavnější tenisová esa jako Federer, Nadal a Agassi se pařížského utkání neúčastnila, avšak Berdychův úspěch je přesto pozoruhodný. Zařadil se do slavné třídy českých tenistů jako byli Koželuh, Drobny, Lendl a Martina Navrátilová. Pokud přijede do Austrálie na lednové Australian Open, budeme mít možnost Berdycha poznat blíže.

Lovec perel Bojar

Šlépějemi dějin a významných výročí, v listopadu a prosinci.

Před 470-ti lety, v roce 1535 se narodil stavitel jihočeských rybníků Jakub Krčín z Jelčan a Sedlčan. Pocházel z vladycké rodiny a v roce 1561 vstoupil do služeb Viléma z Rožmberka. V roce 1570 se stal správcem rožmberského panství, kde zakládal nové dvory, ovčiny a zejména rybníky Svět a Rožmberk a v letech 1584-85 Novou stoku, kterou odváděl přebytečnou vodu z Lužnice do Nežárky.

Před 200-tě lety, 2. prosince 1805 skončila bitva tří císařů Napoleona, s Františkem I. a Alexandrem I. u Slavkova, známého též pod německým jménem Austerlitz, vítězstvím Napoleona. Jižní Morava byla pak okupována francouzskými vojsky až do poloviny ledna následujícího roku.

Před 180-ti lety, 27. listopadu 1825 se narodil Pavel Švanda ze Semčic, dramaturg a režisér Prozatímního divadla v Praze a divadel v Plzni a Brně. Měl i vlastní divadelní společnost a vybudoval v Praze divadlo Aréna a v roce 1881 Švandovo divadlo na Smíchově, později zvané Realistické, pak Labyrint a nyní opět Švandovo.

Před 180-ti lety, 31. prosince 1825 se narodil ve Velkém Boru u Horažďovic Sylvestr Krnka, Syn vesnického koláře, který se ve Vídni vyučil puškařem a působil pak jako městský puškař ve Volyni v jižních Čechách. Po roce 1848 vynalezl nový typ pušky, která se na rozdíl od tzv. předovek užívaných rakouskou armádou, nabíjela zezadu a mohla tak konkurovat pruským jehlovkám. Svůj vynález nabídl rakouské armádě. Ta byla ovšem vedena veliteli, jejichž jediná kvalifikace byl jejich šlechtický původ a ti nepřistoupili na změnu a to ani po prohrané prusko-rakouské válce v roce

1866, válce, kdy slavily vítězství pruské zadovky a Češi cedili krev za habsburského císaře. Jistě jste slyšeli slavnou píseň o kanonýru Jabůrkovi... *tam u Králového Hradce, lítaly tam koule prudce*. Sylvestr Krnka se proto obrátil do ciziny, kde dosáhl daleko většího pochopení na Balkáně, v Rusku a dokonce i ve Skandinávii. Přesto se v roce 1871 usadil v Praze, kde se věnoval nadále vývoji modernějších pušek opakovacích, později i se svým synem ing. K. Krnkou. Zaostalý rakousko-uherský erár nakonec akceptoval jeho vynález opakovaček.

Před 120-ti lety, 5. listopadu 1885 se narodil v Sudoměři na Tábořsku Karel Hugo Hillar. Jeho pravé jméno bylo K. H. Bakule. Vystudoval sice na pražské univerzitě filologii, ale celý svůj další život věnoval divadlu. Od roku 1913 byl režisérem městského divadla Na Vinohradech a od roku 1921 byl šéfem činohry Národního divadla v Praze. Jeho manželkou byla slavná česká herečka Zdeňka Baldová.

Před 110 lety, 17. listopadu 1895 se v Úžicích na Kutnohorsku narodil Jaroslav Vedral, který v exilu za druhé světové války používal jméno Sázavský. V první světové válce bojoval v ruských legiích, pak se stal důstojníkem čs. armády. V lednu 1940 odešel znovu do exilu do Francie a pak do Anglie, kde působil na ministerstvu národní obrany, odkud byl 1944 poslán do SSSR, kde byl jmenován velitelem I. čs. samostatné brigády v hodnosti generála. Padl v bojích o Duklu.

20. listopadu 1895 se v Záborčí na Turnovsku narodil Alois Liška. Byl důstojníkem čs. legii v Rusku. Po návratu do republiky působil nadále v armádě a v letech 1934-39 byl velitelem dělostřeleckého pluku v Brandýse nad Labem. V roce 1940 odešel do exilu a v Anglii se stal velitelem dělostřeleckého pluku a od 1943 velitelem čs. samostatné brigády. Po dalším návratu do vlasti byl jmenován velitelem Vysoké školy válečné a povýšen do hodnosti armádního generála. Po únoru 1948 byl penzionován a opět odešel do Anglie do exilu, kde zemřel 1.2.1977.

A konečně třetí z trojlistku generálů narozených v listopadu 1895. **25. listopadu 1895** se narodil Ludvík Svoboda. Vyrůstal v početné rodině vdovy po vesnickém hospodáři a za první světové války byl poslán na ruskou frontu. Tam se dostal do zajetí a pak do čs. legii. Absolvoval anabázi přes Sibiř a do Československa dorazil roku 1920. V červnu 1939 přešel do Polska, kde byl ve velení čs. jednotky v Polsku, odkud se dostal do Sovětského svazu, kde byl do roku 1941 v internaci. Odtud se dostal do Buzuluku, kde se formovala čs. jednotka. V době bojů o Duklu byl již brigádním generálem. Doma nacisté zavraždili jeho syna Mirka. Do ČSR se vrátil jako ministr obrany. Po únoru 1948 zůstal ve vládě a vstoupil do KSČ. V dubnu 1950 byl odvolán a do funkce ministra obrany nastoupil zeť K.Gottwalda Alexej Čepička. V roce 1952 byl zbaven všech funkcí a v prosinci byl zatčen. Po měsíci byl propuštěn a odstěhoval se do Hroznatína, kde pracoval v zemědělském družstvu. Na přání N. S. Chruščeva byl v roce 1954 povolán do Prahy a brzy nato pověřen funkcí náčelníka Vojenské akademie. Ne na dlouho a nakonec byl odsunut do Vojenského historického ústavu. V březnu 1968 byl zvolen prezidentem republiky a v té funkci bohužel zůstal i po srpnové invazi vojsky Sovětského svazu a Varšavské smlouvy až do roku 1975. Zemřel 20.září 1979.

Před 90-ti lety, 31. prosince 1915 se narodil Jan Opletal. Jako student lékařské fakulty se účastnil demonstrace proti nacistické okupaci 28. října 1939, kde byl zraněn příslušníky SS. Zranění podlehl 11.11. 1939. Pohřeb se konal 15. listopadu a jeho ostatky byly uloženy v jeho rodné obci Lhota u Nákla na Moravě u Olomouce.

Před 70-ti lety, v prosinci 1935 byl po abdikaci T. G. Masaryka zvolen novým prezidentem dr. Edvard Beneš.

A nakonec jedno nekulaté výročí:

Před 16-ti lety, 17. listopadu 1989 se odebral průvod pražských studentů na Vyšehrad a na cestě zpět do města byli na Národní třídě studenti a studentky zmláceni jednotkami rychlého nasazení – radujme se, že to byly poslední rány, které bolševici a jejich pohůnkové zasadili. Více o „sametové revoluci“ na straně 16 tohoto Věstníku.

J.Z.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Olympijské hry nebo olympiáda? *Lydie Junková Neviditelný pes 10.10.2005*

Moto: *Běda, když posměch předběhne rozum* (zapomenuté rčení)

První (pravidelné) *olympijské hry* se konaly - dle řeckého podání - r. 776 v Olympii, a to zhruba jednou za čtyři roky (vždy po prvním úplňku po letním slunovratu). Období, které leželo mezi nimi, se nazývalo *olympiáda*.

Prapůvod olympijských her však leží pravděpodobně již ve 2. tisíciletí př.n.l. Kdo je založil, o tom se tradují různé mýty, v kterých se uvádí někdy Herakles, jindy Pelop (po něm se zove poloostrov Peloponnésos) aj.

Olympijské hry byly významnou událostí, které se směli účastnit všichni svobodní Řekové, přičemž podmínkou bylo, že nespáchali žádný zločin. Příslušníci jiných národností, ženy i otroci z nich byli vyloučeni. Přihlízet hrám mohl kdokoli, nikoli však provdané ženy (o důvodu této diskriminace si povíme později). Na olympijských hrách se scházeli zástupci řeckých států, kteří zde podepisovali politické smlouvy, účastnili se jich i filosofové a umělci.

Ženám byly určeny zvláštní soutěže a na ty, které zvítězily, čekal mj. rovněž olivový věnec.

Co je pozoruhodné: v době konání her utichly sváry a v celé zemi panoval klid zbraní, zvaný *ekecheiria*, všeobecný posvátný mír mezi řeckými státy. Před olympijskými hrami zvali poslové z Olympie po celém Řecku k účasti.

Nejdříve se hry konaly pouze jeden den a závodilo se v běhu, později přibývalo, jak bychom dnes řekli, sportovních disciplín: např. r. 720 př.n.l. už se konal i dálkový běh zhruba na 10 km, o několik let později přibyl zápas, pentathlon, tj. pětiboj (běh, skok do dálky, hod diskem a oštěpem a zápolení v ringu), poté pěstní zápas, závody čtyřspřeží a tzv. pankration, což byl zápas, při němž bylo všechno dovoleno, ač kromě píchání do očí a kousání.

Rozhodnutí padlo buď jako knokaut nebo tím, že poražený zvedl ruku na znamení toho, že se vzdává.

Pro atlety byl 10 měsíců před započítím her připraven tréninkový tábor, kam se museli dostavit nejméně třicet dní před zahájením, aby se věnovali intenzivní přípravě a dodržovali dietu.

Hry zahajoval průvod závodníků a poté museli atleti složit slavnostní přísahu Diovi Olympskému, že budou dodržovat předepsaná pravidla a ctít všeobecný mír.

Nad olympijskými hrami bděl sbor rozhodčích (*hélladoniků*); nejdříve stačili dva, později jich bylo devět. Kromě dohledu nad dodržováním pravidel a hygieny měli za úkol odhadem dělit závodníky do věkových tříd. Porušil-li někdo ze závodníků pravidla, např. vystartoval dříve při běžeckých disciplínách, mohli mu rozhodčí určit tělesný trest.

Při jednotlivých soutěžích se neměřily časy nebo vzdálenosti, neboť platilo pouze to, kdo byl první. (Druzí nebo třetí nezískali nic, což bylo jistě kruté a mnozí z nich to pocítovali jako hanbu.)

Jaké odměny byly určeny vítězům?

Získali palmovou ratolest, olivový věnec, po návratu domů byli oslavováni jako hrdinové, byli všeobecně ctěni a váženi a nabyli určitých privilegií; traduje se, že jim byly prominuty daně nebo že dostávali peněžité prémie a různé dary; některé zdroje mluví o peněžitém příspěvku až do konce života aj.

Sporty se dělily na gymnické soutěže a na soutěže v hipodromu (s koňmi).

Gymnické soutěže se odehrávaly na stadionu a atleti se jich zúčastňovali nazí (proto zřejmě v obecnstvu nesměly být provdané ženy!). Tyto soutěže se dělily na lehkou a těžkou atletiku.

Jižně od stadionu se nacházel hipodrom pro závody koní a vozů.

Jezdilo se bez sedla a třmenů. Koňské spřežení při závodech vozů řídili většinou otroci, ovšem slávu shrábl buď jejich pán nebo majitel závodní stáje; většinou to byli aristokraté, neboť tyto závody byly značně nákladné.

Olympijské hry měly nepochybně větší význam, než pouhé závodění: upevňovaly vědomí řecké sounáležitosti, posilovaly mravní vědomí a zásadu, že rozvoj tělesných schopností má být provázen i rozvojem schopností duševních. Harmonie krásy, moudrosti a dobra - v užším smyslu právě harmonie tělesných a duševních hodnot - vstoupila do historie pod pojmem kalokagathia.

Co říkáte, vážení čtenáři, nemohli bychom uplatnění takového ideálu dnes potřebovat?

Československé dějiny *Dr. Kamil Krofta (Dokončení)*

Velké revoluční hnutí roku 1848, které povzbudilo Čechy a Slováky, aby vystoupili s politickými požadavky (konstituce), skončilo se sice brzy po nastoupení císaře Františka Josefa I. (1848-1916) úplným nezdarem národních a politických snah českých i slovenských a bylo vystřídáno ještě tužším absolutismem (ministr Bach), ale některé jeho zisky byly trvalé (zrušení roboty, zásada rovnosti všech občanů před zákonem). Absolutismus („bachovský“), nastolený koncem r. 1851, již vůbec nedbal starých práv stavovských a snažil se vytvořit ze všech zemí habsburské monarchie i s Uhrami jednotný a jednotně spravovaný státní celek, v němž skoro úplně zanikla státoprávní individualita historických Čech. Když r. 1859 tento absolutismus padl, byla neodvolatelným diplomem říjnovým císaře Františka Josefa. I. z r. 1860 habsburská monarchie definitivně proměněna ve stát konstituční. Ústava, vydaná na jeho základě v únoru 1861 (únorová), jež se týkala celého území říše habsburské (i s Uherskem), neudržela se pro odpor Maďarů. Vyrovnání z r. 1867 pak uznalo státní samostatnost Uher a tím uvolnilo cestu k vydání nové společné ústavy pro „království a země v říšské radě zastoupené“, jak se teď nazývaly neuherské (předlitavské) země habsburského mocnářství, v tom arci i země české. Tato nová ústava, jež byla vyhlášena v prosinci 1867 (ústava prosincová), nijak nedbala zvláštních historických práv zemí koruny české a v ničem jí nepřiznávala postavení právně odlišného od ostatních předlitavských (neherských) zemí monarchie. Stará monarchie habsburská stala se tak státním útvarem dualistickým a začala se nazývat „Rakousko-Uherskem“. Čechové zprvu neuznávali této ústavy a domáhali se uznání starých historických práv zemí české koruny. Ale poznávše marnost svého zápasu, přešli r. 1879 se státoprávním ohrazením k politice, která se pohybovala na půdě platné ústavy, snažice se v jejím rámci zjednat českému národu základní podmínky k jeho zdárnému rozvoji politickému, kulturnímu a hospodářskému a tím ke zvýšení jeho váhy v říši habsburské. Politikou celkem velmi umírněnou a zhusta přímo účastí ve vládě dobývali leckterých cenných úspěchů pro svůj národ a podporovali tak jeho sílení politické, hospodářské i kulturní.

Mnohem hůře bylo Slovákům v Uhersku, jimž scházely všechny možnosti svobodného rozvoje národního. Několik let po uherském vyrovnání zavřela uherská vláda, usilujíc o naprosté pomaďarštění Slováků, všechny slovenské střední školy a později byly postupně všechny školy na Sloven-sku proměněny na školy čistě maďarské. V posledních desetiletích před válkou zhoršil se stav Slováků tou měrou, že samo zachování národní jejich existence stávalo se pochybným. Od let devadesátých však přece jak v oboru hospodářském, tak v oboru lidového vzdělání mnoho na Slovensku vykonala mladá generace Slováků, vychovaných většinou v Čechách a jdoucích za příkladem české činnosti svépomocné. Zároveň se vzťahovalo mezi Slováky vědomí národní jednoty s Čechy a snaha po sblížení s nimi.

Půlstoletí ústavních bojů v Rakousku poučilo národ český, který se všestranným osvětovým pokrokem vyrovnal ostatním národům evropským a začal znenáhla dohánět i své opoždění hospodářské, že se v Rakousku spravedlnosti nedočká. Když pak r. 1914 nastala světová válka, nastoupil národ český cestu k politické svobodě a samostatnosti. Spontánní a neorganizované projevy československých sympatií pro spojené nepřátele Rakousko-Uherska, jež se vyskytovaly od začátku války doma i na bojištích, brzy ustoupily soustavné práci revoluční za hranicemi i ve vlasti. Již roku 1915 utvořil se v zemích dohodových český akční výbor, k němuž kromě jiných Čechů, odešlých za hranice, náleželi zvláště prof. T. G. Masaryk a dr. Ed. Beneš.

Opíraje se o kolonie Čechů a Slováků, usedlých již od dřívějška v zemích dohodových a jsa ve styku s domácím revolučním sdružením, jež si dalo název „Mafie“ (podle vzoru sicilského), manifestoval tento akční výbor odpor československého národa proti Rakousku-Uhersku před světovým forem. Začátkem r. 1916 přetvořil se v Národní radu zemí českých, jež za své stálé sídlo zvolila Paříž. V této Národní radě zaujímal vedle Masaryka a Beneše významné místo Slovák Milan R. Štefánik, který žil ve Francii již před válkou. Hlavním cílem Národní rady, která měla své odbočky v jednotlivých státech Velké dohody, bylo získati rozhodující činitele těchto států pro myšlenku úplného politického osamostatnění Čechů a Slováků zřízením státu československého, zcela nezávislého na říši habsburské. To bylo ovšem možné jen rozbitím Rakouska-Uherska. Čechové se snažili nejprve zorganizovati vlastní branou moc, jež by bojovala po boku vojsk dohodových proti Rakousku-Uhersku a jeho spojencům. Nejdříve a neúčinněji se o tom pracovalo v Rusku. Dobrovolnický sbor, utvořený z Čechů a Slováků usedlých na Rusi, doplňoval se tam českými a slovenskými zajatci, jichž bylo brzy veliké množství, a prokazoval ruským vojskům cenné služby. Ale teprve za první ruské revoluce, když se čsl. vojenské oddíly za veliké ruské ofensivy vyznamenaly v bitvě u Zborova (2. července 1917), podařilo se na podzim 1917 zříditi samostatný čsl. armádní sbor s vlastním velením, podřízený Národní radě v Paříži. Koncem roku 1917 také Francie svolila k utvoření samostatné čsl. armády a na jaře 1918 následovala jejího příkladu Itálie, kde se nahromadily tisíce čsl. zajatců. Jednotlivé oddíly tohoto čsl. vojska osvědčily se brzy na rozličných bojištích a zvláště československé sbory legionářské v Rusku obrátily na sebe na Sibiři v létě r. 1918 pozornost celého světa.

Zatím přešli Čechové také doma od původní mlčelivé pasivity k rozhodnější politice. Památným květnovým manifestem českých spisovatelů z roku 1917 začíná se řada programových prohlášení českých, jejichž rozhodnost se stále stupňovala. Ani amnestie císaře Karla (1916-18), vyhlášená brzy potom (2. července), jež dala svobodu většině politických odsouzcenců, zejména též dr. Kramářovi a dr. Rašínovi, odsouzeným vojenským soudem k smrti pro velezradu, nezadržela Čechů od postupu stále rozhodněji revolučního. Začátkem r. 1918 (6. ledna) vydali všichni čeští poslanci na říšské radě i na sněmích zemských slavnostní „tříkrálovou“ deklaraci, v níž jasně prohlásili, že český národ usiluje o svrchovaný stát „v hranicích historických zemí a sídel svých a své větve slovenské“, a zamítli myšlenku řešení otázky československého práva sebeurčovacího v rámci ústavy rakouské nebo uherské. Tři měsíce později (13. dubna 1918) shromáždili se při jubilejních slavnostech divadelních v Praze zástupcové všech vrstev národních, aby složili veřejně a s důraznou okázalostí přísahu, že v boji o českou samostatnost neustanou, dokud nezvítězí. Od požadavku, aby země české se Slovenskem byly spojeny v samostatný stát v rámci říše habsburské, dospělo se postupně až ke zjevnému hlásání úplného rozchodu s touto říší, jež se ozvalo začátkem října i na říšské radě ve Vídni. Od července 1918 připravoval již zvláštní Národní výbor, utvořený ze zástupců všech politických stran českých i z některých Slováků za předsednictví dr. Kramáře, před rokem amnestovaného, očekávaný nový řád politický. Politické poměry v Uhrách nedovoľovaly podobné projevy národní vůle na půdě slovenské. 30. května 1918 vznikl za návštěvy Masarykovy v americkém Pittsburgu projev zástupců slovenských a českých organizací amerických, jímž se schvalovalo spojení zemí českých se Slovenskem v samostatný stát. Dne 14. října 1918 oznámil pak dr. Beneš jako generální sekretář Národní rady spojeneckým vládám její usnesení o ustavení zatímní vlády československé (Masaryk, Beneš, Štefánik) a do konce října byla tato vláda uznána de jure všemi spojeneckými vládami. Dne 18. října byla ve Washingtoně za přítomnosti prof. Masaryka slavnostně prohlášena česká nezávislost i hlavní zásady, na nichž měla býti založena ústava budoucí československé demokratické republiky.

Když pak 21. října byla uveřejněna odpověď presidenta Spojených států severoamerických Wilsona na mírovou nabídku rakousko-uherskou, kde Wilson prohlašoval, že rozhodnutí o dalším osudu národů rakousko-uherských náleží jim samým, odebrali se přední poslancové čeští s předsedou Národního výboru dr. Kramářem v čele se svolením samého císaře do Ženevy (24. října), aby se tam dorozuměli s dr. Benešem, tehdy již uznaným ministrem zahraničních věcí v zatímní vládě československé, o dalším postupu.

Za jejich nepřítomnosti došlo mimo jejich nadání dne 28. října k prohlášení československé samostatnosti. Když notou rakousko-uherského ministra zahra-

ničních věcí hraběte Andrassyho byla oznámena národům říše rakousko-uherské Wilsonova odpověď Rakousku-Uhersku, jal se lid pražský za nevýslovného nadšení odstraňovat všechny stopy rakouského panství a oslavovat své osvobození. Tím stržen byl Národní výbor, aby nečekaje svých zástupců ze Ženevy, ujal se hned jako zatímni vláda řízení věcí veřejných v osvobozené zemi; vojsko a úřady vzdaly se celkem bez odporu. K samostatnému státu československému, jenž takto byl skutkem uveden v život, přihlásilo se o dva dny později, 30. října, Slovensko projevem Národní rady v Turč. Sv. Martině, jež přednesl starý vlastenec slovenský Matúš Dúla. Rozchod obou větví československého národa s říší rakousko-uherskou byl dovršen; samostatný stát československý byl skutečností.

Nový stát obou větví národa československého, po tisícileté odluce šťastně spojených, k nimž se dobrovolně přidala (roku 1919) Podkarpatská Rus, stal se demokratickou republikou a prvním presidentem zvolen byl T. G. Masaryk.

Mírovými smlouvami stanovené hranice obnoveného státu zahrnuly v sobě celé historické území české koruny: Čechy, Moravu a Slezsko (t. j. Opavsko, Krnovsko a Těšínsko), zvětšené z národopisných důvodů nepatrně o Hlučínsko, Vitorazsko a Val-ticko, dále slovenskou část Uher. Avšak již r. 1919 byla po branném konfliktu s Polskem přirčena arbitrážním výrokem východní část Těšínska Polsku, a také na Slovensku při stanovení definitivních hranic podařilo se Polákům dostatí menší úseky komitátů oravského a spišského.

Krom Slovenska bylo k Československé republice od bývalého Uherska připojeno také rusínské území, sousedící na východě se Slovenskem a přezvané Podkarpatskou Rusí. Podnět k tomu daly organizace Rusínů, vystěhovalých před válkou z tohoto, uherskou vládou hříšně zanedbávaného území, do Ameriky. Ještě před koncem války podařilo se jim získati presidenta Wilsona pro plán, aby rusínské území v Uhrách bylo připojeno k Československé republice jako její autonomní část. Plán ten našel příznivý ohlas také mezi uherskými Rusíny, zůstalými ve vlasti, a byl uskutečněn, když největší část Podkarpatské Rusi byla na jaře 1919 obsazena československými sbory. Příslušnost tohoto území k Československé republice byla schválena také mírovou konferencí. Jeho zvláštní postavení v rámci československého státu bylo zaručeno konvencí (z 10. září 1919), již se Československo zavázalo velmocem dáti Podkarpatské Rusi nejširší autonomii, kterou by bylo možno srovnati s jednotou Československé republiky.

Napsáno pro Atlas republiky Československé vydaný Českou akademií věd a umění roku 1935

KOLEM BÍLÉ HORY *Bořek Šindler*

Úvaha sice nevážná. Žel, jak se známe, možná pravdivá. Listopadová.

Možná, že by nám Čechům docela svědčilo, nad tou naší Bílou Horou se trochu zamyslet. Slyší-li české ucho „Bílá Hora“ hned před námi vyvstane panoptikum poprav na Staroměstském náměstí, kat Mydlář a Komenského exil. Tak jsme se to jako školáckové naučili a tak to tedy i musí být. Ale je Bílá Hora vůbec horou? Nebo je to jenom kopeček nad Libocí? Přiznejme si, že to je jenom kopeček. A není ani bílý. Pokud jde o ty následky oné neslavné bitvy, spíše tedy bitvičky, my máme jaksi plnou hlavu Habsburků a poněmčování spojené s rekatolizací protestantských Čech. Ale jak to vlastně s těmi Habsburky tehdy bylo?

Především ten královský rod k nám vůbec nepřišel až s tou Bílou Horou. Sami jsme si ty pány dosadili na Hradčany už dávno a dávno předtím. Já vim, že Vy to víte. Přivedli jsme si je na královský Hrad v Praze už skoro sto let před Bílou Horou, my prostáckové. Už v polovině šestnáctého století. Po odchodu rodu Jagellonských. Pozvali jsme si je a měli jsme co jsme chtěli. Naše výmluva? Turecké nebezpečí. Že prý ta moje milá byla od Turka zajatá. Ale nevedlo se za vlády Habsburků našim předkům až tak špatně. Ba naopak, Praha byla středoevropským velkoměstem a byla i královským sídlem. Za habsburského císaře Rudolfa II byla Praha po oněch husitských výstřelcích opět centrem středoevropské kultury a sjížděli se tam kdejakí vašnostové, včetně Kepplera, Koperníka a jiných výborníků. Ale mít se dobře nám Čechům nějak nechce vonět. Souboj s Vídní ovšem začínal už tehdy, ale poměrně neznámá a pomenší Vídeň tehdy ještě první housle dávno nehrála. Kolem Rudolfa

i jiných Habsburků se to hemžilo nejen alchymisty, ale i jinými učenými hlavami, ve Zlaté uličce bylo živo, podhradí se vyžívalo radovánkami, Malá Strana si přicházela na své, kvetla i svoboda náboženská, Martinic a Slavata horlivě ouřadovali spolu s písařem Fabriciem a vlepovali pečete na buhvíjaké petice. Že pod tím vším leskem doutnal i nepokoj, je nasnadě - ale u nás v Čechách nepokoje dovedou doutnat i za poměrně dobrých časů, čím lépe se nám vede, tím víc to doutná - nemyslíte? Ale jak to my Češi už dovedeme, hádali jsme se už mezi sebou asi i tenkrát. A just nebudu přijímat pod obojí, vece tento. A just nebudu já přijímat pod jednou, vece onen. Jako bychom je i dnes slyšeli. Kdo mě bude nutit bejt někým kališníkem? Já, já že mám bejt papežencem? Já, Šebestián Houžvička? Historicky se to asi dokazovat nedá, ale ruku na srdce - nebylo to tak nějak? A tak jsme se rafali a rafali a někdo si vymyslel poslat Habsburky do Prčic a dosadit na trůn jistého honosného panáka odněkud z Falce. Chudák Friedrich z Falce pak přišel k české koruně rychleji než ten slepec k houslím. O Čechách toho věděl málo, pokud vůbec co věděl. O Česích a jejich spádech asi nevěděl pranic.

Že to pány Habsburky nenadchlo nám ani dnes nemusí nikdo dokazovat. Ale my jsme si holt just toho z Falce zvolili a pozvali na Hrad, a že my jako těm Habsburkům ukážeme zač je toho v Čechách loket. Dál jsme, my nepolepšitelní Čížkové, neuvažovali. Martinice a Slavatu jsme spolu s tím jejich písařem a dvorními pečetiemi vyhodili ryze po česku z okna - ale sametově, na to nás taky užije, jen aby se nešláplo kór moc vedle, nu prostě dopadli ti tři dost bidně, ale dopadli do měkkého. Koza tedy zvostala celá. Vlci ovšem nepočítali s tím, že ani tohle si habsburští páni libit nenechají. A taky že ne. Sebrali vojsko, to přitáhlo k té slavné Bílé Hoře a na chudáčka Falckého zadupalo. Organizovat skutečný odpor nás Čechy najmě nenapadlo. Protože my Češi, my slavní husitští válečníci, my takovou nějakou vojenskou organizaci nepotřebujeme, my prostě zapějeme, že jsme velkými bojovníky, zamáváme palcáty a sudlicemi a Habsburkové zas odtáhnou, no řekněte, my prostě zamáváme sudlicemi a bude po všem. Jenomže, právě tak jako v roce 1948, sudlicemi neměl - když šlo jako do tuhého - kdo zamávat. Bedřich řečený Falcký se polekal, a to nehodlám použít výrazu pepnějšího, vsedl na koně a hajdy kolem Neumětel do své bezpečné rodné Falce. A pak ta mela holt začala. Prověrky, podpisové akce, houfné vstupování do strany, a kdo nezaběhl za kopečky šup s ním na Štaromák a hlavu dolů. Bycha jsme potom honili, slzy ronili a ůpěli nějakých těch třista let. Kdyby byl náš tatík Žižka tenkrát vstal, ten by se byl asi zachechtal, jací jsme to rebelanti. Na hlavách máme rampouchy, v ruce plácačky na mouchy. Ach, my jsme rebelanti. Ach my jsme to rebelanti. Jako za dva pes. No, dobře, za tři. Ale přijímat pod obojí či dokonce pod jednou, to ne. To teda zase my ne. A na to se my helejte podíváme.

Úvaha je to snad nevážná. Historicky asi nedokazatelná - ale nebylo to s tou Bílou Horou tak nějak? Do vosích hnízd píchat a mezi sebou se rafat, na to nás užije. Ale pak ty vosy zahánět, sami si tahat horoucí kaštany z ohně, to holt čekalo až na chudáka proklínaného Masaryka a na legionáře. Na Blanické rytíře. Ještě štěstí, že jsme si je dovedli držet celou tu dobu pod šturcem a že se to tudíž nakonec podařilo... Ale jen vo ten fous. Jen holt vo ten fous. Ale, příznějme si, nebejt tenkrát Ameriky... Nebejt ty Ameriky nemáme dneska zase do čeho a do koho šfouřit.

Nejmenší pivovar uvařil nejsilnější české pivo

Zdeňka Kuchyňová radio.cz 24-09-2005

Praha má další kuriozitu - v minipivovaru U Medvidků vzniklo nejsilnější české pivo, které zraje víc než půl roku. Nese název X-Beer 30. Má totiž 30 sacharizačních stupňů a 12 procent alkoholu. Jak ale uslyšíte od Zdeňky Kuchyňové, levná záležitost to rozhodně není.

Nejmenší český pivovar se rozhodl uvařit nejsilnější pivo. Třetinková láhev nejsilnějšího piva stojí 111 korun. Silnému pivaři, který je zvyklý na svých deset, by to asi udělalo pořádnou díru do rozpočtu. Ale toto je pivo především pro ty, kteří si ho umějí vychutnat i pro sběratele. Jak nejsilnější pivo vypadá a jak se vyrábí, o tom více sládek Ladislav Veselý.

"Vyrábí se dost problémově, protože je velice husté, že se to už nedá ani pořádně umíchat ani pořádně zakvasit. Je to pivo, které má polotmavou barvu vyráběné z plzeňského a karamelového sladu a prochází dvoufázovým dokvašováním, které v našem případě trvá sedm měsíců. První je dokvašování pivovarskými kvasnicemi a druhá fáze je pomocí vinných kvasinek, které ještě dovedou odbourat další cukr na alkohol."

Jak dlouho ho vyrábíte?

"Začal jsem v únoru a je to vlastně první pokus a první várka, kterou jsme dali do prodeje, protože je to něco, co tu ještě nebylo. Jedna láhev stojí 111 korun a jelikož jsme měli prezentaci, tak to bylo během tří dnů vyprodané. Mám navařenou už další várku, ale ta bude až za půl roku."

Je to pivo spíše pro takové fajnšmekry. Kdo si ho víc kupuje? Muži nebo ženy?

"Téměř napůl. Já jsem byl překvapený. Ženy ho kupují spíše jako dárek pro své partnery a pánové ti říkali, že ho budou konzumovat přímo sami."

Vyrábí se takto vysoce stupňové pivo

někde jinde v Evropě?

"Podobnou stupňovitost mají v Belgii a v Německu, ale je to trochu jiné."

Tento pivní extrém už skoro do kategorie piv nespadá, je to spíše ječné víno. Vyrábí se v "ručních" podmínkách a nedá se dopředu odhadnout, jak silné pivo se podaří vyrobit. Nejsilnější české pivo se prý hodí i ke sladkým jídlům a Ladislav Veselý ho doporučuje spíše znalcům. Ale s pitím opatrně. Stačí si prý jen cucnout a rázem máte v krvi 0.2 promile alkoholu. A jaké zažíval pocity, když si poprvé loknul nejsilnějšího piva?

"Poprvé to bylo asi po třech měsících a to jsem si říkal, to asi nebude prodejné, protože to bylo pořád ještě dost sladké, i když tam byl alkohol, tak to nemělo k pivu moc blízko. Po těch dalších skoro čtyřech měsících se to zlepšilo o dost, proto jsme se rozhodli, že to dáme na trh, protože už je to pitelné."

V pivovaru se můžete setkat s dnes už nepoužívanými technologiemi jako jsou otevřené kvasné kádě, dřevěné ležácké sudy a ruční stáčení do lahví s patentním uzávěrem. Nejmenší český pivovar nabízí i muzeum piva. Návštěvníci v něm najdou funkční bednářskou dílnu i fotodokumentaci původních právovarečných domů na Starém Městě. Jak dodal Ladislav Veselý, mezi ně patřil i dům U Medvídků.

"První záznamy jsou kolem roku 1466, kdy tady ten objekt existoval a byl tady už právovarečný dům. Jméno dostal podle jednoho z majitelů pana Nedvídky, postupem času se to skomolilo na Medvídek a pivo se tady vyrábělo do roku 1898. Poslední rok, kdy se tady vařilo, tak se vyrobilo asi 4,5 tisíce hektolitrů, což je asi desetkrát víc, než vyrábíme my a byl to pivovar docela úspěšný."

Karel Čapek

Se samozřejmostí svého věku plánoval stále v budoucím čase: "Pojedu, napíšu, udělám." Jako by měl před sebou nedohlednou pláň času. Ale přitom podvědomě cítil tlak krátkosti svého života, proto spěchal vydat své myšlenky, zestručňuje povídku na podpovídku či bajku. V dobách zlých se svěřuje Karlu Poláčkovi, že se bojí umírání, protože to nikdy nedělal a neví, jak to dokáže. "Nebojte se Čapku, vy trefíte všechno," utěšuje ho s úsměvem Poláček, protože oba vědí, že smrt, která se blíží k Československu, je i jejich smrtí. A Karel Čapek odmítá odejít do emigrace, zůstává doma, aby smrt přijal z rukou, které nejvíce nenávidí, jen když bude při vyslechnutí svého ortelu mít českou půdu pod nohama...

Olga Scheinpflugová, Literární noviny, 1965

V osudových měsících Československa roku 1938 vydal nejvíce ze svých duševních i tělesných sil, začal nápadně hubnout, mluvil, vysvětloval a naléhal, aby Francie a Anglie nedaly zahynout naší zemi, a děsil se, kdykoli poznal, že nejsou připraveni ti, kterým nejvíce věřil. A když henleinovci začali klást své nestoudné požadavky, v jeho notesech přibývalo záznamů, dat a schůzek, povinností a slibů rozhlasu, novinám a o jeho čas se rvali lidé zvaní i nezvaní. A potom přišel Mnichov. Čapkovy věřící i věstící oči vzplanuly zoufalstvím, odmítal jídlo, vysílený, poražený a uštvaný si se zlověstným klidem uvědomoval, že je zbytečný. "Zdá se mi, že už tu nemám co dělat. Byl bych směšnou figurou, můj svět umřel, věřil jsem totiž v jakési závazky, v takzvanou čest, ve smlouvy a v podobné věci. Myslím, že bych se v téhle tlačnici nevyznal."

Několik dní před Štědrým večerem se již vysílením neudržel na nohou. Už od začátku prosince jeho žena Olga Scheinpflugová s obavami sledovala, jak neustává ve své práci, ačkoli má rýmu, kašel a teplotu a jídla se sotva dotknul... Přivolaný doktor Steinbach našel Čapka již v posteli a nařídil mu strávit vánoce v posteli. Karel Čapek se nebránil, jen natáhl ke Steibachovi ruku a zaprosil: "Buď u mě. Nějak se to ve mně sečetlo, celý ten strašný rok a všechna ta ošklivost, všechna ta práce, námaha i nechuť. Ale já si teď nemůžu dovolit stonat, já musím dopsat... Rozkašlal se těžkým sípavým kašlem a padl na polštář. Bděli u něho s Olgou až do rána. Chvillemi usínal vyčerpáním, záchvaty těžkého kašle mu rvaly vyhublou hrud' a ozvaly se bolesti páteře, které vylétly až k mozku. Smrtelná únava z ustavičného kašle ho vysilovala a ubývaly mu i duševní síly; jako by se

všechno, co v posledních týdnech probolel a prožil, náhle proměnilo v nezměrnou tihu, která ho táhla ke dnu. Věděl, že je s ním zle a cítil, že horečkami vysílený mozek ztrácí vůli k boji.

Štědrý den přešel bez radosti, v koutě sklepa čekal holý vánoční stromek. K nemocnému nepouštěli nikoho, kromě bratra Josefa. Hleděli na sebe, Karlovy oči prosily: povídej. Josef přemohl pálení v očích, aby se nerozplakal, Karlův propadlý obličej ho děsil, ale povídal, o společném dětství. Pak vyšel na chodbu a plakal. Další noc se rozlomila na dvě poloviny, a když přešla k božihodovému ránu, řekl doktor Steinbach Olze, že jede pro profesora Charváta. Neřekl jí však, že Karlův stav je kritický. "Máte oboustranný zápal plic," řekl nemocnému profesor. "Tak chytrému člověku, jako vy, nemohu přece namlouvat hlouposti." Nevyhověl Olze, aby zamlčel chorobu a řekl naplno, co mu je. Pacient to ostatně věděl a zašeptal: "Myslel jsem si to... Ale já to nevydržím."

Před vinohradskou vilou v ulici Ve stromkách stál dav lidí. Sousedé z okolí, pár novinářů, přátelé. Okno do pokoje nemocného bylo dokořán, aby mohl dýchat. Plíce však odmítaly pracovat, lapal po dechu a dusil se. Z posledních sil hladil Olze ruku, pak vztačil prostředník a ukazovák. Vědala, co chce říci - už kdysi, když si řekli, že se vezmou, vztyčil před jejíma očima dva prsty pravé ruky jako k přísaze: Jsme dva, Olgo, na všechno dva. Na lásku, na štěstí i na bolest. Snad chtěl nyní povědět: I na smrt jsme dva... Vzdaloval se jí. Smrt mu již položila ruku na čelo. Byl večer, šest hodin čtyřicet tři minuty, byl Boží hod vánoční roku 1938.

Z životopisu Brána věčnosti o bratřích Čapkových

Media cover-up of Saddam's WMDs (letter)

Sir,

Marcus L'Estrange, in his letter to *News Weekly* (September 24, 2005), made use of the Left's identifier of the Iraq War as a "war for oil". The Catholic press in Queensland is most obliging in publishing similar letters and opinion pieces, critical

of the US-led Coalition's actions in respect to Saddam Hussein and his ruthless Middle Eastern Hub of Hate. Not a single editor will publish the unbiased truth in respect of Iraq and the weapons of mass destruction (WMDs) question. This is not so surprising when one considers the unparalleled media shame, occasioned in the USA, where the media has similarly suppressed the truth.

Briefly, King Abdullah II of Jordan confirmed that, on April 1, 2004, his people captured an Al Qaeda terrorist cell that had in its possession about 20 tonnes of chemicals, including poison-gas WMDs. The captured terrorists admitted to being involved in a plot designed to kill some 80,000 Jordanians in chemical attacks (*WorldNetDaily*, May 6, 2004). The chemicals were moved from Syria into Jordan, after they had first been moved from Iraq. The Al Qaeda operatives admitted to training in Iraq. Their confessions were aired on Jordanian television. King Abdullah told the *San Francisco Chronicle* (April 17, 2004) that this terrorist operation "was a major, major operation. ... It would have decapitated the government".

Further corroborating evidence of the Iraq link was provided by former chief US weapons inspector David Kay who, in autumn 2003, told Congress that US satellite reconnaissance showed substantial truck traffic between Iraq and Syria in the weeks before the US-led Coalition forces entered Iraq.

US terrorism expert John Loftus, in an interview with Larry Elder of *Creators Syndicate*, said: "The best US and allied intelligence say that in the 10 weeks before the Iraq war, Saddam's Russian adviser told him to get rid of all the nerve gas ... So they shipped it across the border to Syria and Lebanon and buried it." (*WorldNetDaily*, May 6, 2004).

A Syrian journalist, Nizar Najoeif, who defected to Europe told the Dutch *Telegraf* newspaper (January 5, 2004) the actual regions in Syria where Saddam's WMDs were buried.

This story should have received attention from the world's media and politicians. However, only the *San Francisco Chronicle*, *WorldNetDaily*, the *Philadelphia Trumpet* magazine and the Jordanian media carried the story.

In his interview, John Loftus speculated that the US media preferred to focus exclusively on looking for stockpiles of WMDs only in Iraq so as not to disadvantage its favourite presidential candidate, John Kerry, in last November's US elections.

Why the conspiracy of silence or reluctance here in Australia? The reader can work it out. The evidence may one day be tested and the media and political shame will be exposed.

Tom King, Elanora, Qld (*News Weekly* 22/10/2005)

Na sudetoněmeckú notečku Václav Vlk Neviditelný pes 18.8.2005

Po roce 1989 jsme byli z bavorské strany svědky do té doby v Evropě nevidaného politického útoku na Československo a později Českou republiku. Vedení Křesťansko-sociální unie (CSU) a osobně pan Stoiber společně s představiteli Landsmanshaftu zahájili proti Čechům politickou kampaň. Spojení CSU a vedení Landsmanshaftu nebylo skrýváno, naopak bylo stavěno na odív a věc došla tak daleko, že se CSU, její poslanci a poslanci za sudetské Němce pokoušeli zabránit vstupu ČR do EU.

Když na mezinárodním fóru tyto snahy ztroskotaly a když Edmund Stoiber prohrál boj o křeslo kancléře Německa, pánové Doležal a Mandler, kteří vždy v českém tisku presentovali myšlenky CSU a sudetských Němců, ubrali na razanci.

V současnosti se zdá, že Stoiber má opět reálnou šanci na získání význačného místa v německé vládě. A tak jakmile se tato šance stala reálnou, přitvrdil v nenávistné rétorice proti všemu českému. Považujete-li slovo "nenávistný" za příliš silné, přečtěte si, ale ještě lépe poslechněte si poslední projev bavorského ministerského předsedy k sudetským Němcům. Přednes a emoce, které umí Stoiber do svých projevů vložit, stojí skutečně za to.

Přesto, že se shora jmenovaní neoficiální mluvčí CSU a Landsmanšaftu v ČR, pánové Mandler a Doležal, odmlčeli, zdá se, že na sudetoněmecků notečku začali zpívat jini pěvci.

Pan Luboš Palata, který je prý novým "silným mužem" v LN nasadil 13.8.2005 lašku skutečně vysoko, když v článku „Jsme jako oni, dederoni“ napsal, cituji: "Nemůžeme svými hlasy rozhodnout o tom, kdo bude příštím německým kancléřem. O toto **privilegium** (sic!!!) jsme se připravili nejpozději devátého května 1945. Spíše ale, mnohem dříve, když jsme se ústy Palackého odmítli zúčastnit roku 1848 Frankfurtského sněmu, kam nás jako všechny podle tehdejších Němců německé národy také pozvaly...". Konec citace.

Člověku se ani nechce věřit, že by toto mohla být věta z českého tisku. Jistě i pan Palata ví, že obyvatelé protektorátu Böhmen und Mähren neměli žádné právo "volit" německého kancléře. Obyvatelé protektorátu, rasově podřadní Češi, byli určeni, podle různých plánů buď k vyhlazení, případně jejich rasově hodnotnější část k poněmčení - zvláště odebíráním dětí do německých rodin - navrhovalo se také, aby byli novodobými nevolníky bez vzdělání u německých nadlidí, jak to v praxi zkoušela na svých statcích u Prahy manželka říšského protektora Heydricha. Ta na dobu, kdy na jejich statcích v Břežanech pracovali Češi coby bezprávní otroci, ve svých pamětech vydaných na sklonku jejího pohodlného a bohatou penzí zajištěného života v Německu vzpomíná jako na nejkrásnější dobu kterou prožila.

Na rok 1848 a účast na Frankfurtském sněmu mohou být různé náhledy. V žádném případě však nebylo s Čechy ani Moravany počítáno v plánech na vytvoření velké německé říše jako se Slovy. Bylo počítáno s tím, že by se Češi postupně stali "skutečnými" Němci, byť možná jako další německý kmen "Böhmens", možná i doma mluvící "Böhmisch", ale toť vše. Je možné, že se tato představa někomu dodnes líbí, ale po zkušenostech druhé světové války je nereálná. A tvrdit, že jsme přišli o "privilegium" volit německého kancléře, je skutečně drsné.

Zajímavé je, že prakticky stejný názor, že nejlepší by pro Čechy bylo, kdyby se stali Němci a že za Protektorátu bylo v Česku nejlépe i Čechům, mi tvrdili mnozí, jinak strážliví a zdánlivě rozumní sudetští Němci. Kde ty myšlenky mohl sehnat autor?

K článkům, v kterých si autoři rádi kopnou do "zločinných Čechů", se v LN připojil 17.8.2005 známý komentátor Respektu, tedy týdeníku, který se rád a s chutí věnuje "českým zločinům na sudetských Němcích", pan Zbyněk Petráček. Na konci svého článku „Gaza jako Chebsko“, kde porovnává vyklizení Sudet v roce 1938 a dnešní vyklizení izraelských osad v Gaze, došel k tvrzení, že Češi se svým odsunem sudetských Němců více podobají Palestincům žádajícím etnický čistý osídlení Gazy více než Izraeli, na jehož území žije asi 20% arabského obyvatelstva.

Ve všech porovnáváních Československa, sudetských Němců a Izraele a Palestinců mu nějak vypadla zásadní otázka. Nacistické Německo byla šílená diktatura připravující a posléze uskutečňující vyvražďování celých národů z politicko-nacionalistických důvodů a součástí, byť z počátku "tajnou", byla sudetoněmecká Henleinova strana, volená 90%. Palestinci si hrají před EU na jakousi demokracii a prozatím pouze veřejně hlásají, že "zaženou všechny Židy do moře" či že je rovnou po tom, co vyhrají, vyvraždí. Sílu k tomu však ještě nemají. Ale Evropa dělá vše proto, aby ji co nejdříve měli.

Československo v roce 1938 a Izrael od roku 1948 byli a jsou představitelé demokratických států obklopených diktaturami, které se je, mimo jiné proto, že jsou demokratické, snaží zničit. Vyhnání sudetských Němců po prohrané válce, v které probíhalo vyvražďování tzv. nepřátelských národů, rozpoutané a politicky propagované jejich vedením, rozhodně nelze srovnávat s vyklizením izraelských osad z Gazy. Jediné, co je srovnatelné, je to, že za potlesku některých západoevropských států jsou vyháněni občané demokratického státu z území, nad kterým pak povládnu představitelé militantního fanatismu, kteří opět připravují celosvětovou válku. Češi byli vyhnáni v roce 1938. Přesto nakonec válku rozpoutanou nacisty přežili. Stálo to miliony obětí. Zda přežijí Židé v Izraeli není jasné. Ale zdá se být jasné, že i tento vývoj bude stát miliony obětí.

Obhajuje-li někdo teroristy a milovníky diktatur, jedno zda nacionálně socialistické anebo muslimské, nerozlišuje-li mezi diktaturou a demokracií, přivolává diktaturu. To se běžně děje při hodnocení jak politické činnosti a aktivit sudetských Němců, tak Palestinců.

To, co se nechce slyšet a zamlčuje se, je skutečnost, že pan Stoiber veřejně propaguje nároky Landsmanshaftu na návrat sudetských Němců do bývalých území odtržených od ČSR po Mnichovské dohodě, vytvoření Sudetenlandu a jeho politických orgánů samostatných až po možnost "odtržení". Po okleštění území Česka na rozlohu Protektorátu přichází podle Svazu vyhnanců na řadu otázka náhrady škod způsobených sudetským Němcům, soudy, tentokrát již nikoliv jen morální nad zločinnými Čechy, a požadavek, aby ten okleštěný zbytek, do kterého odejdou Češi, uznal své viny a zaplatil za ně. Morálně i penězi. Viz Sudeten.de.

Edmund Stoiber to dnes říká otevřeněji než to říkal Henlein a stejně otevřeně jako sliboval Gottwald, že demokratům podřeže krky. Ti první dva své výhružky splnili. Proč bychom měli věřit, že budoucí silný muž Německa, který považuje i „Ossis“ (východní Němce – pozn. red.) za méněcenné, s námi bude jednat jinak než to dnes prohlašuje?

Ostatně s otázkou Němců a Palestinců je to podobné:

"Všichni Němci nebyli nacisté. Ale všichni nacisté byli Němci (a Rakušáci)."

"Všichni muslimové nejsou teroristé. Ale prakticky všichni teroristé jsou muslimové." Sudetští Němci byli nadšeným předvojem nacistů. Palestinci jsou nadšeným předvojem džihádu.

Tyhle věty by měli všichni novináři i politici povinně tisíckrát opsat. Aby si je zapamatovali.

OBRÁZKY ZE STARÉ ČESKÉ SYDNEY

Bořek Šindler

TRESTANECKÁ KOLONIE

Modrá krev sem, modrá krev tam. Však známe své. Ona ta šlechtická krev má často původ prapodivný a s národy je to podobné. Slavný Řím prý založili bratři Romulus a Remus odchovaní vlčici. Pokojná Skandinávie začínala jako domovina vikingských raubířů, sladká Francie byla zprvu galskou kolonií na periferii římského impéria a hovořilo se tam jakousi latinskou hatlaninou - a přece se z toho nakonec vyvinula vzorná evropská literatura. Maďari přihopkali na kobyilkách odněkud z asijských stepí a dnešní Budapešť je vzorem elegance. Bůhví co zavedlo našeho bájného praoce pod ten Říp a bůhví zdali vůbec existovali páni jako Mnata, Vojen, Vnislav, Neklan a Hostivít. To by konečně nebylo nic tak revolučně nového, o tom si cvrlikají evropští vrabci na stromech už pěkně dlouho.

Když ale začínáte jako trestanecká kolonie, je to na pováženou. Austrálie se stala vlastně něčím mezi smetištěm a hnojištěm slavné a pyšné Britanie. Objevil se nový kontinent, objevil, ale hned sem začaly pak dovážet bachraté lodi vyvrhele z britských trestnic a nevěstky z ulic Londýna, Birminghamu a Liverpoolu. Amerika se postavila na vlastní nohy, Britanii dala vale a začaly tedy transporty výborníků v okovech k místům kolem malinkého potůčku jemuž dodnes říkáme Tank Stream, protože se tam koncem osmnáctého století tankovala - nabírala a tankovala - pitná voda. Postavili přes ten potůček lávku a dodnes máme v těch místech Bridge Street, i když už Sydney dávno neví, odkud se to jméno vzalo. A jméno Austrálie se začalo používat až později. Nejdříve to byl všechno Nový Jižní Wales - New South Wales - od toho se odkrajovalo a odkrajovalo, až nakonec vzniklo kolonii šest a ty se pak počátkem dvacátého století spojily v Australskou Federaci a z té se stalo britské Dominium. Když sem dorazila poúnorová česká vlna byla už Austrálie členem obrovitého Britského společenství národů a prakticky svěbytným státem bez britského zasahování do vnitřních záležitostí.

Takže se přijelo na lodích. Pasažéři v okovech a jejich hlídači s puškami na ramenou. To není pověst o žádné vlčici anebo o Řipu, to je prostý fakt. Říká se sice, že v těch dobách se mohl i útlý hošík dostat do vězení i za jednu šlohnutou housku - ale mezi lupiči zemlí musila být i hezká řádka vrahů a násilníků všech vyznání. Tento výkvět staré dobré Britanie zde pak našel lidi temné pleti s kulturou starou nějakých těch čtyřicet tisíc let a začal je učit dobrým mravům.

Když potom dorazila do Sydney pouťová vlna Čížků, byly ty stopy po oněch slovutných předcích ještě dosti patrné. Ne že by po Pitt Street byli bloudili páskové v okovech, ale nebylo radno zmiňovat se o předcích našich chleboďárců. Melbourneané ještě na Sydneyské dělávali dlouhý nos a být původem z oné viktoriánské metropole jaksi zaručovalo slušný rodokmen. Tam se totiž netransportovalo. Měly tedy naše sydneyské vzory něco, čemu by se dalo směle říci „chip on the shoulder“. Snad právě proto se o nás začalo povídat a psát, kolik je mezi námi uprchlíky lidí špatné pověsti a běda, aby se byl někdo z nás dopustil nějakého přečinu - hned byl oheň na střeše. Hned byl člověk „migrant criminal“. Statistiky sice znovu a znovu dokazovaly, že mezi nově příchozími je daleko menší zločinnost než mezi rodilými Australany, ale protože přání bylo otcem myšlenky, utkvělou představu dinky-di Aussies o kriminalitě „refos“ nikdo nevyvrátil. Do Ameriky odcházeli lidé za svobodou, příslušníci různých v Evropě zakázaných sekt a političtí disidenti hledající volnost. Do Sydney si jezdili lidé odpýkávat trest. Ne všichni pasažéři trestaneckých lodí byli ovšem zločinci - i mezi nimi byli političtí, hlavně Irové, irští povstalci - ale to je jiná kapitola.

Časem se ale názory na vlastní rodokmen počaly měnit. Hlavně vlivem marxistických idejí, podle nichž za zločinnost nese vinu společnost, ne jednotliví zločinci. Stali se tedy z vrahů a lupičů chudáčkové a mít takového praděda-chudáčka už pak nebylo tak nesnesitelné. Naopak, dnes si obyvatelé Sydney pokládají za obzvláštní čest mohou-li vystopovat svůj původ až k té první trestanecké flotile. Cože, Tvůj praděd nepřišel s kapitánem Filipem? Čili my „refos“ vyhrát nemůžeme, ačkoliv trvají pokusy mermomoci dokázat, že i mezi těmi prvními bylo jakési české individuum, byť pochybné provenience...

Dnes se dá říci, že se vyvinul takový podivný kult trestanecké minulosti. Na téhle silnici pracovali trestanci, tamhle bylo kdysi vězení. Ta trestanecká minulost má i své pozitivní stránky. Tak kupříkladu jeden z trestanců, jistý Macarthur, přišel na myšlenku, že by se kolem Sydney mohly pěstovat ovce. Dojel do Španělska, koupil několik párků merino ovcí a ejhle, dnes jich tu jsou miliony. Jiný chlapík, dříve architekt-podvodník, začal dále provozovat svou profesi, a dokonce pro vládu Nového Jižního Walesu. Kdyby ho sem nebyli deportovali, byl by ho sem jako architekta nikdo nikdy asi nedostal. A nebýt londýnských prostitutek, nebyl by sem asi také nikdo dostal ženské plémě - žít v australských vedrech, bez ledničky, bez elektriky, beze sprchy, to nebyl život pro něžné pohlaví.

Div divoucí, ale stalo se. Stalo se, že z oné kolonie trestanců se přece jen nakonec vyklubala nádherná země a v padesátých letech minulého století to byl samostatný stát se vším všudy. Ovšemže s královnou v Londýně, ale s královnou bezzubou. Kdyby chtěla kousnout, vylomila by si i ty zuby, které jí chyběly. Na papíře má královna moc naprostou a neomezenou, leč ve skutečnosti nemůže a nesmí vykonávat jakékoli funkce bez vědomí a bez přímého požádání australské vlády. To všechno je založeno na konvencích, nikoli na právu jako takovém. Toto jsou však záhady a taje, které evropský kontinentální smrtelník asi nepochopí nikdy. Vždyť i sama Británie nemá a nikdy neměla žádnou psanou ústavu a přece mají občané prakticky, ač nikoli na papíře, veškerá práva svobod zaručena a se zlou by se potázel, kdo by se pokusil svobodu porušit.

Čechům zvyklým na zcela odlišnou nomenklaturu se ústavní zřízení Austrálie zdá neuvěřitelné. Pokud se kdo dostal do nějaké trestní šlamastiky, připadal si jako v Jirikově vidění a musel bojovat i s pojmy latinskými, jako například s terminem Habeas corpus. To je takový zákon několik set let starý, stále platný, i v Austrálii, zaručující komukoli a jakkoli uvězněnému právo být postaven během několika hodin před řádný soud. Toto je ale všechno nudné a jaksi zaprášené. Přesto jsme si s manželkou vždycky říkali, že bychom se denně měli pomodlit k obrazu britské královny za svobodu, kterou život v této zemi zaručuje.

Co nás nově přichází ale ihned po vylodění fascinovalo, byly australské mince. Okopírované ovšem od soustavy platné v Británii. Čím větší hodnota, tím menší mince. Měděný penny byl obrovský, daleko hodnotnější dvoušilink byl menší, ale obě ty mince byly daleko těžší než mince francouzské nebo československé. Ba i dnes je australský dvoudolar menší než dolar. Tajemství australské měny jsem studoval často, ale žádnou vnitřní logiku jsem nikdy nenašel. Takže stále bez reptání platím obrovským a hranatým padesáticentem a malinkým dvoudolarem.

Nicméně přes všechny zaručené svobody panovala jedna ohromná anomálie. Až do roku 1967 totiž nebyli zdejší temní domorodci počítáni mezi občany a nebyli jimi. Domorodý obyvatel Sydney tedy nebyl nikým, jakoby ho vůbec nebylo. Všeobecné referendum to pak změnilo a dnes požívají domorodí občané všech práv - plnými doušky. Skutečně doušky, protože mnozí z nich pokládají za nejdůležitější právo jedno: jít do hospody, do pubu, a tam se jak náleží zřidit. Pak se cítí rovnoprávními. Mimochodem - „pub“. Public house. Nikoli hospoda. Publican, nikoli hospodský.

Modré krve je tedy v Sydney poskrovnu, ba v žilách Australanů ani nekoluje. Ale to co začínalo jako trestanecká kolonie je dnes zemí vytouženou a běda těm, kdo by chtěli o tom pochybovat. Kdyby se mě dnes někdo zeptal, co pokládám za nejdražší vymoženost této země, prohlásil bych bez rozpaků, že toleranci. Tu Austrálie zdědila a je to asi její nejpodstatnější dědictví zanechané matkou Británií. Člověk by se neměl opakovat, ale je tomu skutečně tak. Tvrdíš-li Evropanu, že bílá barva je černá, prohlásí tě neomaleně za idiota. Tvrdíš-li to Australanovi, klidně odvece: do you think so, really? Tak to bylo už v letech padesátých, tak je tomu i dnes a je to i dnes náš drahý poklad, ta schopnost nevnučovat své mínění jiným. Pokud se dnes tím lišíme, my zdejší Češi, od našich doma, lišíme se od nich.

A ta tolerance se zachovala a dále vyvinula i přesto, že se zachovávala a vyvíjela v trestanecké kolonii. Pátý světadíl přímo vře neuvěřitelnostmi. Že stojí měsíc na obloze jaksi obráceně, nu což, vesmír má své taje a svá kouzla. Že se ale z trestanecké kolonie dovedla stát země téměř ničím neomezené svobody a volnosti, to už čpí přímo zázrakem.

OPRAVA

Do minulého čísla Věstníku se nedopatřením vloudila závažná chyba. V článku „Vlna, vlny a vlnění“ na stránce 43 se objevila věta „Jména jako Šponar a Nekvapilová jsou vryta do lyžařských oblastí Modrých Hor.“ Ta věta měla znít „.... Sněžných Hor.“ Za toto nedopatření se omlouváme.

Čeština v zahraničí - zakonzervovaný jazyk

Michaela Swinkels-Nováková radio.cz 25-09-2005

Jak si udržujeme češtinu v zahraničí? Odpověď by se dala vyjádřit jediným slovem: těžko. Nebo možná lépe: jak kdo.

Úvodem bych se chtěla zmínit o teorii **"hodinek rozbitých o pohraniční patník"** spisovatele Oty Ulče, totiž že při odchodu z vlasti si sebou bereme ten jazyk, kterým se v oné době u nás mluvilo. Bereme si sebou gramatiku (například předválečnou : **"...bohužel zde není nikoho, s kým bych mohl pohovořit česky..."**), slovní zásobu (výraz **"mejdan"** byl běžný v letech šedesátých, dnes se spíše říká **"mejdlo"**), frazeologii (**"...není to to pravé, ořechové..."**) i pravopis (universita, krise). Náš rodný jazyk zůstává v této podobě **"zakonzervovaný"**, později třeba i tzv. **"obohacený"** výrazy jazyka nově osvojeného (**"...dáme si rande kolem poledne a půjdeme na lunch..."**). Vývoj češtiny z doby před listopadem 1989 jsme mohli mimo vlast trochu sledovat například četbou knih autorů doma zakázaných, které vydávala exilová nakladatelství. To ovšem nemohlo nahradit aktivní denní konfrontaci.

Po listopadu máme více možností přímé zkušenosti - a nemusí to být jen návštěvy naší republiky, můžeme odebírat časopisy a výběr knižních titulů je neporovnatelně rozsáhlejší. Rozumíme tedy už např. výrazu **"sekáč"** ve smyslu obchod (s) použitým zbožím, zatímco jsme toto slovo dříve používali k označení pěkně oblečeného maskulina a naši rodiče jím rozuměli kosícího muže. Slovo **"harašit"** při našem odchodu znamenalo šramotit, chrastit, dnes jde i sexuální obtěžování. K obohacování naší slovní zásoby neologizmy pomáhá také internet, který používáme nejen pasivně, ale vyjadřujeme se na něm i v diskusních fórech k aktuálním problémům. Rozumíme tedy spojení **"být mimo mísu"**, čili nechápat, o co jde, anebo, jak se dnes také říká, **"vo co gou"**.

Pro koho bylo v cizině snadnější si češtinu zachovat? Jistě pro manželské páry s dětmi nebo bez dětí. Doma se prostě, až na výjimky, mluvilo česky. Těžší to bylo pro ty, kterým se děti narodily v zahraničí. Pokud oba rodiče pracovali a děti nastoupily do školy, začaly automaticky dávat přednost novému jazyku. Když mluvily česky,

vypadalo to někdy takhle: **"Moje mam peče excelentní kolatchky s povidlemi a s mármelejdou..."** (Příklad jsem si vypůjčila od Josefa Škvoreckého.) Nejtěžší to s uchováním mateřského jazyka měli ti, kteří přišli do exilu sami a našli si tam partnera či partnerku domácího původu. Někteří z těchto partnerů se sice v době největšího návalu lásky pokoušeli náš jazyk naučit (a nemnohým se to i docela pěkně povedlo), ale většinou rychle odpadli, když zjistili, že čeština má tři rody, přes tucet vzorů (plus výjimky) a slovesa se řadí do pěti tříd (včetně hromady podtříd).

A jak to bylo s našimi dětmi? To už jsem naznačila výše a příště se k tomu vrátím obšírněji.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Chlemý - mláka - lamar - kolebina - porážec - mušec - mlno? A to že jako mají být česká slova? Kam na to, prosím vás, chodíte? Chodíme, chodíme hore po dědině, ale česká slova to věru jsou. A ne že bych vás já přímo nabádal snažit se vtlouci do hlav svých anglicky hovořících přátel správnou výslovnost slůvka „mlno“. Taková slova jsou sice dnes už možná pouhými pozapomenutými sirotečky bez honosnějších a mohovitějších příbuzných a pohybují se spíše jen na okraji naší mluvy, avšak existují - chcete se vsadit? A nechcete-li se nad jejich původem pozastavit, nepozastavte se, nepozastavte a budete i tak žít pokojně a šťastně dál.

Málokdy se při běžné řeči pozastavujeme nad slovy, která pronášíme. Pronášíme je a konec. A nad těmi, která nepronášíme, nad těmi nám pozastavení obyčejně už vůbec nestojí zato. A přece každé slovíčko v každé řeči má své skryté taje a záhady a aplikují-li filologové to svoje filologické DNA na jednotlivá slova docházejí často k roztodivným závěrům. I každé slovo naší mateřštiny je obetkáno taji a záhadami a při použití oné filologické DNA vycházejí někdy na světlo i holé neuvěřitelnosti. Bez nichž se očividně lehko obejdete - proč konečně štourat do hromádek pohozeného šterku?

Všichni víme, anebo bychom měli vědět, že čeština je řečí slovanskou, tedy západoslovanskou, tak jako slovenština, polština a lužičtina, a že k těmto třem jazykům si stále čeština zachovává nejužší vztah. Z nich nejbližší je ovšem naší řeči slovenština a není tomu tak dlouho, kdy se mluvilo řečí československou a ta měla dvě větve - slovenskou a českou - dokud Slováci neprohlásili svoji slovenštinu v době „odluky“ za řeč zcela samostatnou. Slovák Čechovi dobře rozumí, tak jako Čech Slovákovi, i když Čech slovensky hovořit nedovede a právě tak Slovák nedovede česky, byť češtině rozumí. Polák s Čechem si rozumějí jen částečně, a Čech se Srbem či Chorvatem se dorozumívají už jen taktak. Ale ta nejzákladnější slova zůstávají všem Slovanům společná, jako třeba ryba, otec, matka, řeka, hora - třebaže už nevyznívají vždycky úplně stejně. A samozřejmě všechny slovanské jazyky pocházejí z matky indoevropštiny a v tom se podobají vývojem i ostatním evropským jazykům kromě finštiny, maďarštiny a estonštiny, kteréžto jazyky jsou jazyky asijskými, a kromě řeči Basků, jejíž původ je zahalen dosud neproniknutou clonou filologických tajů a dosud neproniknutých záhad.

Největší počet českých slov má ovšem původ slovanský - a na tom nic nezměnil ani sovětský vpád - ale přesto je naše řeč silně protkána i slovy pocházejícími z jiných jazyků - z němčiny, italštiny, francouzštiny, španělštiny, angličtiny a jiných indoevropských řečí. Základní stavba české věty je sice také slovanská, ale mezi slovanskými jazyky se čeština - spolu se slovenštinou - vyjímá tím, že přízvuk dáváme bez výjimky na první slabiku. I přesto, že dnes nikdo neví jak, kde a kdy se náš jazyk k této raritě dobral, a je to rarita nejen slovanská, nýbrž i vůbec evropská. A i některá česká slova pronikla do jiných jazyků - především samozřejmě do slovenštiny kam pronikly tisíce českých slov. Třeba slova polka, robot, houfnice jsou slova osvojená ve všech evropských řečech. Naopak některá slova, která nám připadají ryze česká ve skutečnosti mají původ nečeský. Třeba slovo grunt, statek, není v gruntu české. Před mnoha staletími bylo do polštiny přejato mnoho slov českých, zejména církevní výrazy šmahem přejala polština od Čechů i s křesťanstvím. V době obrozenské naopak Češi bohatě čerpali z jazyka polského. A ta-

ková zajímavůstka - slovo větel. Jistě byste dali ruku do ohně za ryze český původ větele. Česká vesnická Mařenka a větel něčeho - co by mohlo znít češtěji? A ejhle - převzali jsme to slovo od Němců: Viertel, čtvrtina, čtvrtinka, viertel, větel. Němci si naopak zkomolili naši švestku a mají z ní Zwetschke. A česká limonáda? Spíše citronáda, a tušíte tam ten lemon? Lemonade? A další takový bonbonek - hokus pokus. Nezní to česky? Alespoň ten pokus? Nu a prý to je zkomolenina z latiny, když kněz latinsky při pozdvihování pronášel slova „toto jest mé tělo“ - hoc est corpus meum - a stal se z toho při troše vulgarity hokus pokus. A epes rádes? Však občas dovedeme o něčem co se nám úžasně zamlouvá prohlásit, že to je epes rádes, ne? Otcem onoho rčení je však starolatinско-germánské etwas rares, oepis rares. Naše prachobyčejná skříň má pramatinku v latinském slově scrinium. A almara? To kdysi byla latinská úschovna zbraní, armarium - od arma, zbraně - trošínečku zahoblovaná do češtiny a dala vznik almaře. Chuligán má původ v anglickém slově hooligan a to se odvodilo od zločinecké rodiny nesoucí jméno Hooligan. Kandrás, kandrásěk? Zde by ten rodokmen vyluštil dnešní Čech jen těžko - kann der das! - no ale ten to umí, ten to dovede! Kandrás! Ten zpropadený kandrásěk. A basta. Po právě přetrpěných vepřových hodech by si našinec možná troufnul na rodokmen slovíčka jatervenice. Srouboval by to takový odvážlivec prostě s jaternicí, nesrouboval? Srouboval-li by, sekl by se však. Byl by vedle, jak ta proslulá česká jedle. Protože jatervenice je švagrová, žínka manželova bratra. Tož od každé jatervenice raději zachovat náležitý odstup, i když ještě stále náleží k starobylým názvům příbuzenským, a je původem i spřízněna s indickým výrazem yata. A kdybychom pokračovali dále buhví čeho bychom se ještě nedopokračovali, nedomákli. Raději tedy tyto přezkumy ukončemež. Všeho s mírou. A ta je, vypneme hrud', česká, slovanská. Jak ta hrud' tak i ta míra.

Tím básník nehodlá vyprovokovat čtenářstvo k používání slov jako je mlno a podobných zrůd. Co ale vyšlo najevo, na jevo? Počkejme ale, na jaké jevo? Co to je to jevo, na které cosi vychází? Jevu samo o sobě už nepřežilo, jeva již není. Ale máme stále ještě jev, zjev, zjevení, výjev, objev, projev i jeviště kde se dovedou věci stále ještě jevit, vyjevovat. Nu, škoda toho jeva, škoda, přeškoda. A co tedy na to jevo že vyšlo? Že není všechno pravým českým zlatem, drahokamem z pravé české pokladnice, co se takovým drahokamem pouhému českému oku či uchu jeví. Nuž třeba ten větel, že? Na jatervenici si ale sahat nedejme. Ta je skutečným českým drahokamem...

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30-16.30 hod. vždy v sobotu: 3. a 17. prosince.

Volejte Jane 0438 014 125

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2006 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2006. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „**Sokol Sydney Ltd**“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

M. Moravec, PO Box 19, CROYDON PARK, NSW 2133. Telefon 9744 1805.

Příspěvky 2006	\$ 25.00
Příspěvky 2005 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

Manly also open Saturdays 7.30 - 12pm

Manly: 9976 3255 Brookvale: 9905 9588

☎9806-0944

VLADIMÍR GAZDÍK – PRÁVNÍK – SOLICITOR
ADVOKÁT POSKYTUJE VEŠKERÉ
PRÁVNÍ PORADY BEZPLATNĚ
PRO BRATRY SOKOLY
A JIMI DOPORUČENÉ KLIENTY

VLADIMIR GAZDIK LL.B. & CO. SOLICITORS

Solicitor of the Supreme Court of New South Wales

Vladimir Gazdik LL.B
Solicitor

SUITE 608 OFFICE TOWER WESTFIELD SHOPPINGTOWN
159 - 175 CHURCH STREET PARRAMATTA NSW 2150

Phone: 9806 0944
Mob: 0407 274 734

Fax: 9806 09555
vgazdik@bigpond.com

OFFICE V PARRAMATTA
WESTFIELD SHOPPING CENTRE

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

- Aerobics:** Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: Every Wednesday night 7.30 pm.
Volejbal: Young team: Sunday afternoons
Friday team: Every Friday night
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.
Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.
Call Jane 0438 014 125
Table tennis and other sport activities:
Any time by arrangement to fit-in with the above.

Restaurant / Dining:

**NAŠE RESTAURACE BOHUŽEL SKONČILA
ČINNOST 24. ZÁŘÍ.
ZÁJEMCI O ZNOVUPROVOZOVÁNÍ
VOLEJTE (02) 9981 4765**

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

- Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undelivered return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

Print Post Approved
PP 239732-00003

POSTAGE
PAID
AUSTRALIA